

MARINA ROMÂNĂ

REVISTĂ EDITATĂ DE MARINA MILITARĂ
NR. 67 (APRILIE 2000)

STATUL MAJOR AL MARINEI MILITARE

MARINA ROMÂNĂ

NR. 67
APRILIE
2000

REVISTĂ EDITATĂ DE MARINA MILITARĂ

COLEGIUL DE REDACȚIE

Redactor-șef:

Comandor dr. Ioan DAMASCHIN
Secretar general de redacție:

Lt. col. Costin CONSTANDACHE

Redactori:

Căpitan Costel SUSANU
Bogdan DINU

Corector: Floare BRÂNZĂ

Fotoreporter: Valentina CIUCU

REDACȚIA:

Cercul Militar Constanța
str. Traian nr. 29

041-618127, 615700/0238
Fax: 041-611271

Internet: www.mil.logicnet.ro

COPYRIGHT:

Este autorizată orice
reproducere cu condiția
specificării sursei.

NORME DE

COLABORARE:

Cititorii pot trimite pe adresa redacției
texte și fotografii care se încadrează
în tematica revistei.

Manuscrisele nu se înapoiază.

ISSN - 1222-9423

B-95000

Coperta I: Depunerea Jurământului
Militar în baza navală Mangalia

Coperta IV: Artleria de Coastă în acțiune

Tehnoredactare computerizată la
EDITURA EUROPOLIS

CONSTANTA

041-691711

Tehnoredactor:

Gabriela ALGASOVSCHE

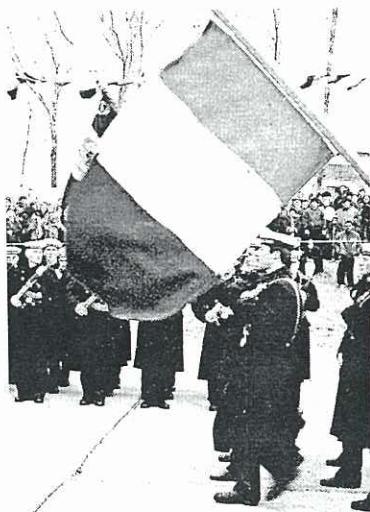
Tiparul executat la

EUROPRINT'94

041-622527

DIN SUMAR

5 Din viața militară a orașului
port Mangalia

7 Jaloane pe drumul spre
puntea de comandă

10 La „capătul lumii“ este
așteptată... primăvara

11 Profesiunea mea... știință

12 35 de ani de la înființarea unității de artillerie de coastă

16 Eroi au fost...

19 Convocarea
Centrului Militar
Județean

28 Scafandrii ies la suprafață

INTERVIURI:

6 Comandor
Constantin Nasuia

14 Comandor
Pavel Suciu

24 Muzeograf
Mariana Păvăloiu

21 Navigatori în labirintul cunoașterii

Comunicați,
comunicați...

În baza Acordului bilateral de cooperare

UN MOMENT SEMNIFICATIV AL COLABORĂRII FRANCO-ROMÂNE ÎN SPAȚIUL MARINEI MILITARE

In perioada 29 februarie - 5 martie 2000, o delegație a Statului Major al Marinei Militare condusă de domnul viceamiral Traian Atanasiu, a efectuat o vizită oficială în Franța, la invitația amiralului Jean-Luc Delaunay, șeful Statului Major al Marinei Franceze.

Vizita în Franța a delegației române a fost apreciată încă de la început de ambele părți ca fiind deosebit de importantă, întrucât pe timpul acesteia au fost discutate modalitățile practice de aplicare a prevederilor Acordului bilateral de cooperare, semnat la București, în luna decembrie 1999, și a înțelegerilor pe termen mediu privind asistența oferită de Franța procesului de reformă și integrare pe care îl parcurge Armata Română.

Parteneriatul convenit cu partea franceză este unul concret și riguros organizat. Astfel, s-au stabilit un număr de programe majore de colaborare, identificându-se obiectivele finale de atins pentru fiecare program în parte și activitățile care răspund în modul cel mai adecvat cerințelor acestor obiective. Opțiunile Marinei Militare au ținut cont de cerințele de interoperabilitate deja asumate prin programele de aderare la Alianța Nord-Atlantică, de necesitățile proprii de pregătire și de procesul de reformă aflat în curs de derulare. În acest mod, eforturile ambelor părți se vor concentra pentru formarea personalului în instituții și pe nave ale Marinei Franceze, pentru dezvoltarea capacitaților operaționale ale Centrului de Scafandri, pentru înființarea unei Prefecturi Maritime și a unui centru de pregătire pentru lupta împotriva minelor. Acestea au constituit obiectivele majore ale programului pregătit de partea franceză pentru această activitate.

Vizita a debutat cu întâlnirea celor doi șefi de state majore la „Hotel de la Marine”, sediul Statului Major al Marinei Franceze. Părțile s-au informat reciproc asupra preocupărilor actuale și de perspectivă ale instituțiilor pe care le conduc, au schimbat idei despre situația geopolitică din Balcani și din zona Mării Negre și au trecut în revistă punctele cheie ale viitoarei colaborări în domeniul naval.

Ziua a continuat la Paris, cu o vizită la Delegația Generală pentru Armament, instituție care coordonează politica de înzestrare a armatei cu mijloace de luptă. Discuțiile au vizat posibilitățile de cooperare în domeniul dotării și modernizării Marinei Române la nivelul standardelor actuale. Primirea la Centrul Hidrografic și Oceanografic al Marinei a constituit un prilej de identificare a posibilităților de formare și perfecționare a personalului român într-o instituție de mare prestigiu internațional.

Din programul vizitei nu putea lipsi un scurt popas la Muzeul Marinei Franceze. O istorie bogată, cu îndrăzneții cuceritori de noi tărâmuri, cu flote victorioase sau înfrânte în bătălii celebre, toate într-o prezentare grandioasă și copleșitoare.

După două ore de zbor, delegația română este întâmpinată la Baza Aeriană a Marinei de la Hyeres de către viceamiralul de escadră Habert, comandanțul Regiunii Maritime și al Zonei Maritime a Mediteranei. Dineul oficial oferit de acesta la reședință să amenajată într-un vechi fort de apărare n-a făcut decât să continue seria onorurilor și a ceremoniilor cu care șeful Statului Major al Marinei Române a fost înconjurat pe parcursul întregii vizite. Convorbirile oficiale cu amiralul Habert,

care este totodată și comandanțul forțelor operaționale din Mediterana și prefect maritim, au debutat la sediul Prefecturii Maritime. Discuțiile s-au concentrat asupra modului de funcționare a acestei instituții care, în principiu, reprezintă un organism de coordonare a tuturor instituțiilor statului cu responsabilități în domeniul maritim, într-o situație de criză majoră (poluare marină, salvare pe mare etc.). O exemplificare a celor prezentate avea să se producă ceva mai târziu, prin vizitarea Centrului Regional Operațional de Salvare, unde organizatorii au pregătit un exercițiu demonstrativ de salvare, implicând nave și elicoptere.

➡ Vizitarea Școlii de scafandri avea să introducă delegația română în lumea performanțelor subacvatice. Cum rezultatele scafandrilor români sunt binecunoscute colegilor francezi, dialogul a fost scurt și eficient. Programul de colaborare va demara chiar în acest an prin două vizite, la nivel de specialiști.

Fregata „La Fayette”, prin calitățile sale constructive ce o fac greu detectabilă, prin concepția modulară a sistemelor de arme dispuse la bord, precum și prin alte elemente ale tehnologiei de vîrf se situează ca un instrument foarte adevarat în gestiunea crivelor. Acestea au fost scurtele concluzii ale vizitei desfășurate la bordul acestei fregate. Tot aici, domnul viceamiral Traian Atanasiu s-a întâlnit cu viceamiralul de escadră Witrard, comandanțul Forței de Acțiune Navală din Mării. Discuțiile s-au focalizat pe responsabilitățile Comandamentelor organice în pregătirea forțelor pentru operații și a modului de funcționare a diferitelor structuri ale acestora.

Lăsând în urmă soarele și căldura Mediteranei, ziua s-a sfârșit la Brest, pe țărmul Atlanticului, într-o atmosferă specific bretonă, cu ploaie măruntă și rece, compensată din plin de ospitalitatea și căldura tradiționale ale locuitorilor acestei regiuni. La Brest, oraș înfrățit cu Constanța, se află importante elemente ale „artilleriei grele” franceze: forța de

descurajare nucleară reprezentată de submarinele nucleare purtătoare de rachete balistice din clasa TRIOMPHANT, Centrul de formare și pregătire pentru luptă împotriva minelor, Forța de luptă împotriva minelor, Școala navală.

Vizita a debutat la Centrul pregătirii pentru luptă împotriva minelor. După o scurtă prezentare a posibilităților de formare și pregătire ale acestuia s-a vizitat un vânător de mine, construit după un program comun cu Belgia și Olanda. Tehnica de vîrf în materie de construcție a corpului navei, detecție și mijloace de distrugere a minelor fac ca acest tip de navă să înregistreze cel mai mare cost pe tonă de deplasament.

Școala Navală franceză, prezentată de contraamiralul Pinot, comandanțul acesteia (care a vizitat și Academia Navală „Mircea cel Bătrân” în anul 1999) este fără îndoială o instituție redutabilă a cărei

organizare și principii de funcționare ar necesita o analiză amănunțită. Delegația română a rămas oricum impresionată de noul simulator naval, un mijloc costisitor și modern, capabil să simuleze în totalitate comanda unei nave și toate operațiunile conexe legate de manevra acesteia. De la profilul exact al coastelor și al zonelor portuare, la complexitatea traficului și diversitatea condițiilor meteorologice, totul este luat în calcul și nu mult a lipsit ca pentru cei neobișnuiți cu balansul navei (cum a fost cazul cu atașatul naval) răul de mare să se manifeste „pe uscat“.

În sfârșit, programul oficial al vizitei avea să se încheie la bordul portavionului cu propulsie nucleară „Charles de Gaulle”, bijuteria Marinei Franceze. Aflat în probele finale, înainte de a efectua marșul de recepționare, portavionul încorporează cele mai moderne tehnologii în materie de securitate nucleară și de conducere a luptei. Avioanele „Rafale” din dotarea navei, aflate în curs de achiziție de către Marina Franceză constituie, de

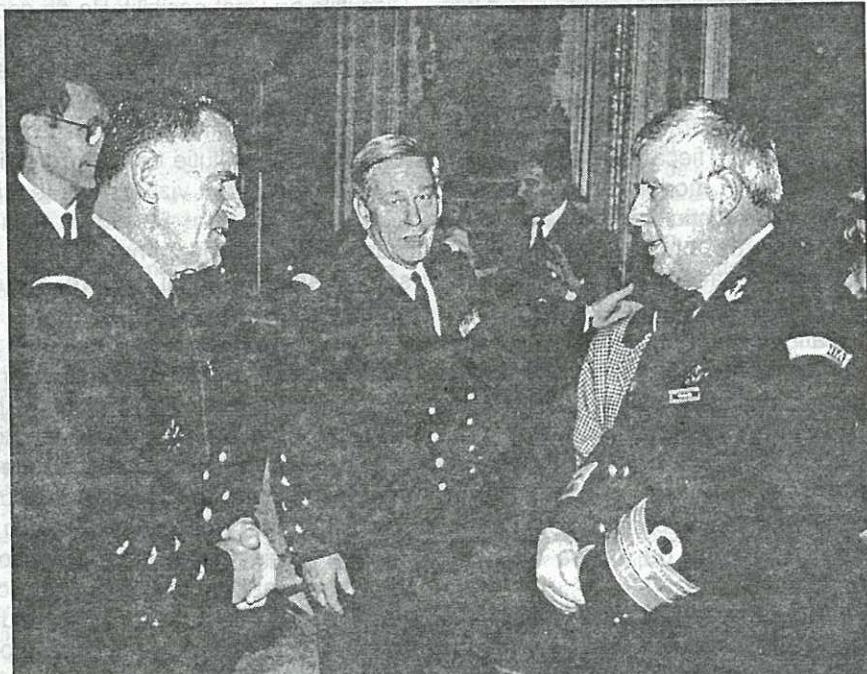
a semenea, realizări remarcabile în domeniul.

Acestea au fost reperele cele mai semnificative ale vizitei întreprinse de șeful Statului Major al Marinei Militare în Franța. Dincolo de elementele de curtoazie și protocolare, care au acompaniat aceste întâlniri, vizita a avut un caracter de lucru, rezultatul acesteia urmând a se materializa încă din acest an.

Nu putem încheia această succintă prezentare fără a aminti de întâlnirea domnului viceamiral Traian Atanasiu cu deputatul Patrik Her la Rouen, patronul Competiției Nautice „Armada secolului“, prevăzută pentru vara acestui an, în vederea discuției posibilităților participării N.S.MIRCEA.

Judecată prin prisma obiectivelor propuse, a contactelor efectuate la nivel înalt și a rezultatelor estimate, vizita se constituie ca un moment semnificativ în cadrul relațiilor bilaterale româno-franceze, reprezentând forma concretă de materializare a disponibilității părții franceze pentru sprijinul procesului de reformă a Armatei României.

**Căpitan-comandor
Ion DUMITRĂȘCU**

DIN VIAȚA MILITARĂ A ORAȘULUI PORT MANGALIA

Depunerea Jurământului Militar în baza navală Mangalia

**„Prin voia voastră și
ocrotirea lui Dumnezeu,
v-ați legat de Țară!“**

Onoarea, demnitatea și loialitatea au reprezentat și reprezintă valori de importanță specială pentru toți cei care îmbracă uniforma militară, chiar și pentru o scurtă perioadă de timp. Prin semnificațiile patriotice, morale și juridice pe care le are, Jurământul Militar evidențiază conștiința apartenenței naționale și marchează un moment crucial în viața tuturor militariilor.

În baza navală Mangalia s-a desfășurat acest ceremonial, pe 25 martie a.c., pentru militarii în termen din toate unitățile subordonate Flotei Maritime încorporați în luna ianuarie, în prezența șefului Statului Major al Marinei Militare, viceamiral **Traian Atanasiu** și a comandanțului Flotei Maritime, contraamiral **Niculae Postoli**. Ridicarea marelui pavoaz, primirea Drapelului de Luptă și intonarea Imnului Național i-au introdus în atmosfera emoționant-oficială specifică pe toți participanții - comandanți, recruti, rude ale acestora, ziariști.

„**Jur să respect legile țării și regulamentele militare. Jur să-mi apăr țara, chiar cu prețul vieții. Aș să-mi ajute Dumnezeu!**“ - într-un singur glas a fost exprimată adeziunea conștientă și responsabilă pentru apărarea țării. Comandanțul garnizoanei Mangalia, comandor **Constantin Nasuia** a condus desfășurarea ceremonialului care, de această dată, a avut și elemente de nouitate. Unul dintre ele a fost mesajul transmis de către mama unui militar în termen. „**Sunt alături de voi și de fiul meu și vă sfătuiesc să purtați cu cinste și mândrie haina militară,**“

să fiți disciplinați și ordonați!“, a rostit, cu vizibilă emoție, doamna **Olga Arginteanu**. Soldatul **Daniel Badea** a evidențiat semnificația specială a momentului, mulțumind tuturor celor prezenti, iar primarul municipiului Mangalia, **Zamfir Iorguș**, ca om care a făcut armata în cadrul Marinei Militare, consideră „**satisfacerea stagiului militar ca o etapă absolut necesară în viața oricărui Tânăr**“.

Şeful Statului Major al Marinei Militare i-a felicitat pe toți cei care

au depus Jurământul Militar, subliniind valențele momentului și particularitățile serviciului la bordul navelor militare: „**Prin voia voastră și ocrotirea lui Dumnezeu, v-ați legat de țară. Jurământul Militar depus astăzi, cu valoarea morală și de luptă moștenită de la bărbații ai datoriei, vă dă putere, tărie și unitate, astfel încât să fiți întotdeauna militari de nădejde și, dacă va fi nevoie, eroi**“.

Căpitan Costel SUSANU

DIN VIAȚA MILITARĂ A ORAȘULUI PORT MANGALIA

SUB SEMNUL BUNEI COLABORĂRI CU SOCIETATEA CIVILĂ

— Domnule comandor Constantin Nasuia, sunteți, din septembrie 1999, comandanțul garnizoanei Mangalia. Vă rugăm, pentru început, să ne spuneți ce responsabilități vă revin, în această postură și care sunt problemele specifice cu care vă confruntați în prezent?

— După 30 de ani de activitate, ca ofițer, în orașul Mangalia, am fost, aşadar, numit să îndeplinească funcția de comandanț de garnizoană și comandanț al portului militar (aceasta concomitent cu îndeplinirea atribuțiunilor inițiale, de comandanț al Brigăzii 29 vedete torpiloare). În ce privește garnizoana Mangalia, ea a fost (cu o perioadă de apogeu, până în 1983 când aici a funcționat și Comandamentul Marinei Militare), este și - cred cu tărie - va fi o garnizoană de marină având, bineîntele, în compunere și unități din celelalte categorii de forțe armate. În prezent există structuri militare ale Ministerului Apărării Naționale și Ministerului de Interne, cu o serie de unități militare din cele trei categorii de forțe armate, ponderea reprezentând-o cele din Marina

Militară. Funcția de comandanț de garnizoană impune și lucrul cu formațiuni de garnizoană care au structuri specifice și reguli de funcționare bine stabilite, cum ar fi Comenduarea Garnizoanei, Cercul Militar, Poligonul, două cămine militare pentru personal, grădiniță „Pescărușul” etc., „raza” geografică fiind destul de extinsă, de la Vama Veche la Tuzla. A fost stabilit un program concret (în anumite zile, la anumite intervale de timp) în cadrul căruia abordăm probleme obligatorii dar și pe cele ce apar în funcție de diferite situații. Aș remarcă faptul că nu este o activitate lejeră dar, corect organizată, nici nu ne copleșește sau ne răpește din timp în detrimentul activității la Marea Unitate.

Ca fapt demn de menționat, petrecut în viața garnizoanei Mangalia, în perioada de când mă aflu la comanda ei, ar fi colaborarea foarte bună, bazată pe respect ierarhic, între structurile militare componente ale garnizoanei (mulțumesc, și pe această cale, comandanților acestor structuri), precum și între garnizoană și administrația locală. De asemenea, un element măsurabil îl reprezintă,

Interviu
cu
domnul
comandanț
Constantin
NASUIA,
comandanțul
garnizoanei
Mangalia

aproape pentru toate eșaloanele, situația disciplinară din garnizoană unde, în această perioadă nu am înregistrat aspecte negative. În domeniul social, un succes (desigur, modest, dar înținând seama de realitățile momentului, notabil) îl constituie recepționarea (în octombrie 1999) celor 23 de apartamente - locuințe de serviciu, nou construite - și repartizarea lor (solicitările sunt de peste 200 la număr) după argumente „matematic” cântărite, cu deplină obiectivitate, astfel că nu au existat contestații sau reproșuri. „Reversul medaliei” există, desigur, materializat în probleme pe care n-am reușit, cu toată insistența depusă, să le rezolvăm: nefinalizarea reparațiilor la centrala termică a căminului de garnizoană, fapt ce a afectat condițiile de viață ale personalului cazat aici; nefinalizarea lucrărilor de reparații la instalațiile de încălzire ale Cercului Militar, ce tranează de 5 ani, făcându-l, practic, neutilizabil iarna (fapt de neacceptat dacă ne gândim că responsabilitatea lucrării a revenit unei structuri militare, care nu și-a făcut datoria în pofida numeroaselor noastre rapoarte și insistențe). E dureros că aceasta se întâmplă la Cercul Militar Mangalia, una dintre cele mai prestigioase instituții de acest fel din țară, cu care Marina Militară și orașul nostru - Mangalia se mândresc, pe bună dreptate.

— Care sunt relațiile „lumii militare” cu societatea civilă la Mangalia?

— În colaborarea cu structuri ale societății civile pornim de la principiul general valabil și anume faptul că noi, militarii, ne considerăm parte a acestei societăți, că nu suntem o „insulă” izolată. Mai ales că în viața municipiului Mangalia, prin tradiție, militarii - mai cu seamă marinarii - și membrii familiilor lor, au reprezentat și reprezentă un „segment” de populație numeros și respectat, cu o puternică conștiință civică. Apreciez în mod deosebit excelenta colaborare a structurilor garnizoanei Mangalia cu administrația locală, cu primăria - cu

DIN VIAȚA MILITARĂ A ORAȘULUI PORT MANGALIA

domnii ing. **Zamfir Iorguș**, primarul municipiului, și **Lucian Vișă**, viceprimarul. În desele și permanentele dialoguri cu aceste autorități am găsit întotdeauna respect, amabilitate și...finalizări concrete ale problemelor sau solicitărilor noastre. Si aceste probleme sunt complexe - de la cea a spațiilor locative la sprijinul reciproc în organizarea unor manifestări cultural-educative reprezentative pentru oraș (Ziua Națională, Zilele municipiului Mangalia, Ziua Marinei etc.). În rezolvarea problemelor specifice de garnizoană colaborăm foarte bine și cu structurile Ministerului de Interne - Garda de coastă (comandant, comandorul Constantin Gomeajă) și Poliția municipală (comandant, locotenent-colonelul Nicolae Pescaru), cu Căpitania portului Mangalia (condusă de căpitan șef de port Ion Mircea). Odată cu apariția a două publicații locale - „Mangalia” și „Şansa” și, a posturilor locale T.V. am considerat drept o problemă normală, firească, stabilirea de contacte și relații între reprezentanții acestor mijloace de presă și cei ai unităților militare din garnizoană și, până acum, considerăm ca interesantă și obiectivă reflectarea în presa locală a imaginii armatei.

O puternică „verigă” de legătură cu societatea civilă, cu viața municipiului, o constituie, pentru noi, pensionarii militari și, vorbind de pensionari, avem datoria să amintim cu respect și căldură pe veteranii municipiului. Fiecare întâlnire cu dânsii - de la varianta simplă a contactului spontan și direct la cea a unor activități organizate special - reprezintă, întotdeauna, pentru noi, o lecție vie de istorie dar și de viață. Ceea ce dorim, în esență, ca oameni cu responsabilități în activitatea garnizoanei Mangalia, este nu numai îndeplinirea corectă și promptă a misiunilor specifice ci și păstrarea și consolidarea prestigiului pe care militarii - în primul rând marinarii militari - l-au avut și îl au, prin tradiție, în acest străvechi oraș-port al țării.

Locotenent-colonel
Costin CONSTANDACHE

Jaloane pe drumul spre punctea de comandă

„Bastonul de mareșal“ din „raniță“ oricărui aspirant de marină se numește...comanda navei

Parafrâzând un celebru dictum napoleonian și „adaptându-l“ la marină am putea spune că în „raniță“ fiecărui aspirant proaspăt ieșit pe porțile prestigioasei școli de „suflă și marinărie“ care este Academia Navală „Mircea cel Bătrân“ nu se află, ca suprem ideal profesional, „bastonul de mareșal“ ci...comanda navei. Așa cum, prin tradiția Marinei Militare a României - reînnodată acum zece ani ca o componentă a regăsirii personalității sale - gradul celui mai tânăr ofițer nu este cel de sublocotenent, ca în celelalte categorii de forțe armate, ci de aspirant. ASPIRANT - de la a aspira - a dori, a visa, a împlini visul urcând treptele profesionale spre punctea de comandă.

Relevând acest fapt reieșit în urma numeroaselor discuții purtate, în timp, cu mai tineri sau mai vârstnici ofițeri ai Marinei Militare - și care ne îngăduie să formulăm concluzia mai sus enunțată - vă propunem, stimări cititori, să faceți cunoștință, în rândurile ce urmează, cu doi comandanți de navă din portul militar Mangalia. Doi oameni pe care i-am rugat să ne vorbească despre idealul lor profesional, despre faptele ce le-au jalonaț drumul - mai scurt sau mai meandrat - spre împlinirea acestuia - drumul spre punctea de comandă, spre calitatea de COMANDANT DE NAVĂ.

„Marea - ea dă măsura reală a competenței marinarului“

Domnul locotenent-comandor **Victor Guidea** este, în prezent, comandantul vedetei torpiloare cu numărul de bordaj 205. „Drumul meu spre punctea de comandă - ne spune interlocutorul nostru - a fost mai sinuos și mai îndelungat în timp. Si, cu toate că acest drum a fost jalonaț de numeroase împliniri profesionale ce m-au onorat (funcții de secund, specialist cu navigația în statul major al unor unități, cursuri de specializare, cele ale Academiei de Înalte Studii Militare) pot spune că promovarea, în iulie 1999, în funcția de comandant de navă mi-a adus cel mai profund sentiment de satisfacție, de împlinire profesională, căci acesta este; consider eu - ca și atâtă colegi de-al meu - principala motivație, telul îndepărtat și suprem spre care tinde, în forul său intim, orice Tânăr care bate la porțile Academiei Navale. Mă întrebăți cum am optat pentru profesia de ofițer de marină militară, mai cu seamă că nu am absolvit cursurile unui liceu militar, ci pe cele ale unuia civil, din București. Cred că opțiunea are două „ componente“. Prima, pentru cariera militară rezultată din faptul că, încă de mic, mi-au plăcut ordinea și corectitudinea pe care am sperat că le voi regăsi, în cea mai mare măsură, în Armată (și până în prezent - sper că și în viitor - sunt convins că nu m-am înșelat). Iar cea de-a doua - opțiunea pentru Marină, care m-a determinat să plec din București „ca să mă fac marină“, vine din sentimentul de dragoste pentru mare, pe care-l păstrează și azi, chiar dacă el nu mai e învăluit de viziunea romantică pe care o ai în adolescență.“

DIN VIAȚA MILITARĂ A ORAȘULUI PORT MANGALIA

➡ Așadar, în anul 1984 terminam cursurile Institutului de Marină „Mircea cel Bătrân” și, la repartiție, am optat pentru Mangalia fiind numit comandant de unitate de luptă pe nava auxiliară (tancul) 530, apoi ofițer secund pe nava de demagnetizare ENERGETICA; după câțiva ani am fost promovat în funcția de specialist cu navigația în statul major al unității de nave auxiliare. Au urmat funcția de secund pe vedeta torpiloare 206, apoi alte cursuri de perfecționare și încadrarea pe noile (atunci, în anul 1990) nave purtătoare de rachete - mai exact pe ZBORUL (ca ofițer cu navigația) făcând parte din primul său echipaj, care a preluat-o de la Sevastopol. Am stat la bord șapte ani, participând la numeroase misiuni, începând cu primele lansări de rachete efectuate de navă și echipajul de care m-am atașat sufletește.

A trebuit să plec de la bord, urmându-mi destinul și... drumul spre punctea de comandă, în 1997, la Academia de Înalte Studii Militare, pe care am absolvit-o în anul 1999. La

întoarcere, în luna iulie 1999, am ajuns la ceea ce am considerat vârful carierei fiecărui ofițer de marină, la împlinirea idealului profesional visat pe băncile Institutului - la comanda navei (vedeta torpiloare 205). Am revenit, așadar, la bord - în postura de comandant - reintegrându-mă, cu placere și satisfacție firească, vieții de la navă, universului său, dar și având conștiința deplină a responsabilității - față de oameni, de navă, de misiunile încredințate - ce revin comandanțului. Dacă, odată ajuns aici, am avut și am un mentor spiritual, un model profesional al căruia exemplu doresc să-l urmez? Desigur, ca noi toți; ar fi mulți oameni pe care-i consider mentorii - profesori de la institut, care ne-au învățat a,b,c-ul meseriei, sau primii comandanți, dar ca model profesional pe care-mi doresc să-l urmez, îl consider pe domnul comandor Eugen Gabur de la care am învățat, în esență, că echipajul este a doua (după cea de-acasă) familie a marinarului, iar nucleul său este comandanțul; și faptul exprimat în limbajul său concis, de om al

acțiunii și mai puțin al cuvintelor multe, că, la bord, mereu trebuie să înveți, tu însuți, ca să înveți și pe alții. Iar „amfiteatrul” în care marinarul, indiferent de funcție, învață cel mai temeinic este, desigur, MAREA. Ea dă măsura lucrurilor - a competenței marinului, de la soldat la comandanț; sub „forja” sa se încheagă și se sudează echipajele, acea familie marinărească ce reprezintă chiar sufletul navei și-i pune în valoare calitățile făcând-o aptă să execute misiunile încredințate. Iată de ce - fără false lamentări și cu deplină înțelegere a situației prezente - regret prea rarele ieșiri în mare și, ca mai toți camarazii de arme și profesie, aştept și sper ca lucrurile să revină la normal“ (aici s-a încheiat discuția cu domnul locotenent-comandor Victor Guidea care - iată și rostul parantezei pe care o facem - acum urmează Cursurile de stat major la Școala de război de marină din Venetia, Italia, fapt ce relevă calitățile sale profesionale puse în valoare la examenul de selecție, ca și dorința de a învăța, între altele, și limba italiană).

DIN VIAȚA MILITARĂ A ORAȘULUI PORT MANGALIA

„DESTINUL M-A CHEMAT SPRE MARE“

La vedetele torpiloare „mici“, domnul căpitan-comandor **Tiberiu Codan**, șeful de stat major al unității, un om care în ultimele două decenii și-a împălit, până la contopire, destinul cu cel al unității sale, face o caldă și întemeiată pledoarie pentru această „pepinieră de cadre“ a Marinei Militare care a fost și este „școala vedetășilor“. O pledoarie pentru menținerea acestei „școli“ pe „băncile“ căreia și-au început profesia mai toți ofițerii de valoare din Marină. O „școală“ care și astăzi formează, cu aceeași eficiență, tinerele cadre. La solicitarea noastră, domnul căpitan-comandor ne recomandă unul dintre tinerii ofițeri ai unității - locotenentul **Vasile Săvulescu**, comandant de vedetă și de secție „unul dintre cei mai serioși și conștiincioși oameni din colectivul nostru - ni se spune - care, profesional și sufletește, are calitățile necesare de a purta, mai departe, bunele tradiții ale unității.“

Ne face placere să vorbim cu Tânărul ofițer, cu o ținută și un comportament ce-l onorează, și care, la nici 30 de ani, conduce oameni și nave, cu fermitatea și pricepera ce relevă profesionalismul. Încercăm să refacem, în sinteză, desigur, drumul său spre punctea de comandă. „Consider - ne spune interlocutorul - că prezența mea în Marina Militară s-a datorat unei succesiuni fericite de șanse. Fiind din Vrancea, inițial am vrut să urmez cursurile Liceului militar „Ștefan cel Mare“ dar cum nu mai erau locuri, am optat pentru Liceul militar de marină „Alexandru Ioan Cuza“; parcă destinul mă dirija spre mare unde aveam să-mi descopăr vocația. În 1990 am terminat liceul, iar în 1995 Academia Navală „Mircea cel Bătrân“. Drumul meu spre punctea de comandă - și tot șansa a vrut așa - a fost foarte scurt și „abrupt“; echivalând cu cel de la poarta Academiei până la unitatea în care sunt astăzi și pe care o cunoșteam

bine din timpul practiciei făcute și în liceu, dar, mai ales, în Academie, la bordul navelor sale. Am fost, aşadar, repartizat în funcția de comandant pe vedeta torpiloare 59. Desigur, urma să-mi exercit atribuțiile depline de comandant abia după examenul la comandă, pe care l-am dat în martie 1996. Dar, oricum, acest pas atât de brusc de la teorie la practică m-a cam intimidat. Visele mele profesionale se realizau cu o viteză amețitoare și-mi făceam griji dacă voi fi la înălțimea încrederii acordate. Dar excelentul colectiv uman de aici - comandanții, ofițerii mai mari, maștrii - m-au ajutat să capăt încredere în mine, mai ales după „testele“ ieșirilor în mare care - spre bucuria mea - arătau, cum spuneau comandanții mei, că „am stofă“. Dar pentru a „croi“ din această „stofă“ „uniformă“ pe măsura funcției și încrederii acordate am înțeles că trebuie să muncesc din greu. Si am făcut-o - vă repet - beneficiind de un ajutor nu numai profesional ci și sufletesc, redutabil, pe măsura tradițiilor „școlii și familiei vedetășilor“. Am participat la aproape toate ieșirile pe mare în 1996, 1997, 1998, apoi, în anul 1999, la cea mai complexă activitate - atac real cu torpila. După aceea am fost numit comandant de secție, fiind în continuare și comandanțul vedetei torpiloare 53. Acum, în cadrul activității în secție, încerc să mulțumesc mentorilor mei de suflet și marinărie (între care amintesc doar doi - pe domnii căpitan **Marcel Bozianu** și căpitan-comandorul **Tiberiu Codan**) pentru cele învățate, iar cel mai nimerit mod de a o face, cred eu, este să le urmez exemplul, ocupându-mă, cu grija cuvenită, de mai tinerii mei colegi (între care aspirantul **Marius Bacela**, comandant pe una dintre vedetele torpiloare din secția pe care o conduce).“

*Locotenent-colonel
Costin CONSTANDACHE*

MAREA NOASTRĂ CEA DE TOATE ZILELE

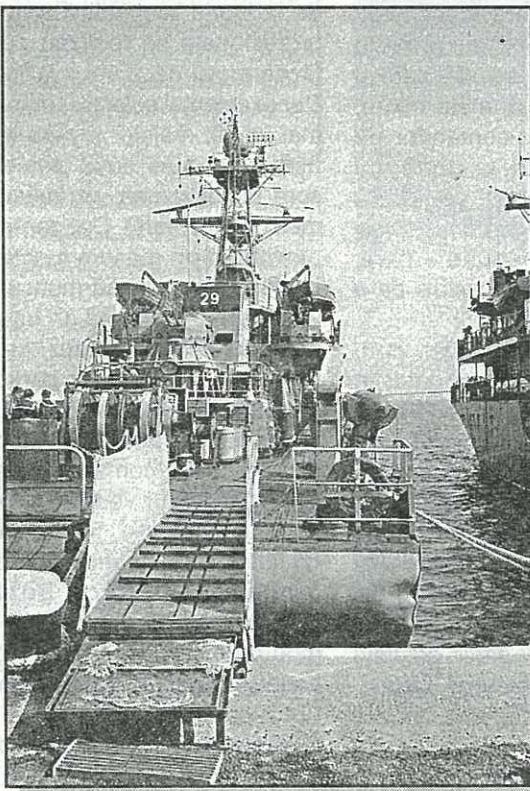
LA „CAPĂTUL LUMII“ ESTE AȘTEPTATĂ... PRIMĂVARA

Da, la capătul lumii și la capătul unui drum ce seamănă de acum cu un traseu pentru testarea mașinilor de teren, departe de forofa ce înconjoară de obicei un port maritim, sub acoperirea nu întotdeauna ecologică a norilor degajați de combinatul petrochimic din apropiere, se află divizionul de dragoare maritime.

Alcătuit din nave relativ noi, cu echipaje tinere dar sub comanda unor oameni cu vechime în Marina Militară - cum ar fi comandorul Constantin Tutea, comandanțul unității (în momentul în care revista noastră vede lumina tiparului) comandorul Constantin Tutea a trecut în rezervă, prilej pentru redacția revistei MARINA ROMÂNĂ de a-i transmite pe această cale sănătate și cele mai bune urări, n.r.), căpitan-comandorul Ștefan

Lucian, șeful de stat major sau comandanții de nave, căpitan-comandorul Vlad Iordache și locotenent-comandorii Alexandru Mărșu, Petre Pârvu - acest divizion a participat cu rezultate notabile la misiunile încredințate Brigăzii de nave dragoare, din care face parte.

Ca o recunoaștere a acestor rezultate (în misiuni din cadrul unor exerciții cum ar fi RESCUE EAGLE, COOPERATIVE PARTNER), începând cu anul acesta două din navele divizionului (și aceasta doar din motive „de buget“) fac parte din forța de intervenție rapidă. Odată cu noul an de instrucție a început și o pregătire susținută, condusă de locotenent-comandorii Romeo Eftimiu și Alexandru Mărșu, pentru atingerea obiectivelor de interoperabilitate și pregătire la nivelul standardelor NATO. Pregătirea se

bazează pe regulamentele în vigoare (de tip EXTAC) pentru țările partenere NATO, regulamente în a căror traducere și standardizare au fost implicate activ și cadre ale unității noastre (căpitanul Ionel Zibileanu, locotenentii Ionel Dinu, Sorin Cucu). Această implicare a ofițerilor noștri a făcut ca multe din lucrurile prezentate să fie mult mai ușor asimilate și, îmbinate cu experiența misiunilor anterioare -,

pentru cei care au participat la acestea - să conducă la o pregătire cât mai bună a întregului personal.

Deși dorința de instruire este mare, fiecare dorindu-și cât mai multe ieșiri pe mare, unitatea se confruntă cu problemele inerente procesului de tranziție și reformă. Lipsa fondurilor adecvate este o problemă stringentă, afectând procesul de modernizare, cum este cazul noului sistem de dragaj magneto-acustic TRIDENT, o idee strălucită care se încadrează în tendință, prezentă și pe plan internațional, de realizare a dragajului de la distanță, fără echipaje și prin telecomandă, asistat de calculator, care ar putea schimba radical ideea de dragaj, în general, și cea de dragaj magneto-acustic în special. Dar, în lipsa fondurilor, sistemul TRIDENT poate rămâne un simplu experiment, promițător, însă cu un sfârșit prematur și nemeritat.

Lipsa fondurilor afectează de asemenea și navele care, lipsite de reparații - uneori indispensabile - duc la apariția unor probleme, de multe ori insurmontabile și la îngreunarea muncii celor ce le au în grija. Procesul

de restructurare „prin ordonanță“ rărește vizibil personalul, și aşa deficitar al unității, însă face ca motivarea celor care au rămas să crească. Totuși, chiar și aici, la capătul lumii, venirea primăverii în Marina Militară este așteptată ca oriunde în altă parte.

Aspirant Adrian GOBJILĂ
Divizionul dragoare maritime

Profesiunea mea - știință

Sa născut pe plaiuri sucevene, în localitatea Costâna, la 4 iulie 1949. După absolvirea Liceului Militar "Ștefan cel Mare" din Câmpulung Moldovenesc a urmat cursurile Școlii Superioare de Marină "Mircea cel Bătrân" din Constanța (a văzut pentru prima oară marea când a pășit pe porțile acestei instituții de învățământ de marină) pe care le-a încheiat ca șef de promoție în anul 1970. În primii doi ani ai carierei de ofițer de marină a îndeplinit funcția de ofițer adjutant al comandanțului Marinei Militare, iar între anii 1972-1975 pe cea de comandant de vedetă dragoare fluvială. Funcțiile următoare pe care le-a îndeplinit au fost cele de ofițer de stat major: specialist cu artleria la unitatea de nave fluviale (1975-1976); șeful artleriei brigăzii de nave fluviale (1976-1977); șef de stat major la unitatea de nave dragoare Giurgiu (1979-1980). În următorii zece ani ai carierei a deținut funcții didactice în cadrul Academiei de Înalte Studii Militare, mai întâi ca lector (1980-1988) și apoi conferențiar (1988-1990). După anul 1990 a îndeplinit diferite funcții în Statul Major General: ofițer de stat major în cadrul Secției Marină Militară, Șef Birou la Inspectorul pentru Marină Militară, iar începând cu anul 1998 este șeful Secției Marină Militară din Direcția Doctrină și Instrucție.

I.S.O.F. Onoranta sintagmă "șef de promoție" care a însoțit numele locotenentului **Eugen Laurian** la absolvirea Școlii Superioare de Marină avea să-l urmărească în carieră la finele tuturor cursurilor de perfecționare a pregătirii profesionale: curs ofițeri specialiști în artleria navală (1975); Academia Militară Generală (1977-1979); curs postacadamic "analisti de stat major" (1984); Colegiul Superior de Stat Major (1997).

ED Activitatea de cercetare științifică, cu implicații directe asupra procesului de instrucție a trupelor și de învățământ, l-a preocupat în mod deosebit pe comandanțul dr. **Eugen Laurian** în ultimii douăzeci de ani, concretizată în peste 25 de lucrări, cursuri și articole elaborate și publicate individual sau în colaborare cu alți autori. Menționăm câteva titluri: *Folosirea metodelor și modelelor cercetării operaționale pentru repartiția optimă a grupurilor de nave asupra obiectivelor navale omogene și neomogene* (1985); *Influența canalului Dunăre-Marea Neagră asupra acțiunilor de luptă ale Forțelor Marinei Militare* (1984); *Acțiunea Forțelor Fluviale în cadrul acoperirii frontierei de stat* (1988); *Studiu privind determinarea posibilităților de luptă ale navelor fluviale purtătoare de artlerie* (1989); *Apararea transporturilor maritime* (1986); *Sprijinul de foc al unităților de uscat ce acionează pe o direcție de litoral, de către forte ale Marinei Militare* (1986); *Analiza geografico-militară a sectorului românesc al fluviului Dunărea* (1993); *Strategia apărării totale - prezent și viitor* (1999);

Comandanțul dr. **EUGEN LAURIAN**

Un moment distinct al carierei militare și științifice a domnului comandanțul obținerea titlului de Doctor în științe militare, în anul 1995, cu teza: "Metode și procedee de întrebuițare în luptă a navelor fluviale purtătoare de artlerie". În legătură cu valoarea științifică și utilitatea practică a lucrării redăm câteva aprecieri ale unor personalități militare și specialiști în domeniul care au analizat-o la momentul respectiv.

"Ca fost comandanț al forțelor fluviale am înțeles ideile principale ale acestei lucrări, mesajul pe care dorește să-l transmită și apreciez că teza are utilitate și poate constitui un valoros material documentar atât pentru ofițerii de marină cât și pentru cei din trupele de uscat" - Viceamiral **Constantin Iordache** - Inspector pentru marină la M. Ap. N.

"Apreciez că teza de doctorat va veni în sprijinul ofițerilor de marină și al celor din trupele de uscat care își desfășoară activitatea în zona limitrofă fluviului, iar ideile noi pe care le avansează autorul pot contribui la elaborarea unor noi Dispoziții de folosire în luptă a navelor fluviale" - contraamiral **Virgil Stoica** - Prim locuitor al șefului Statului Major al Marinei Militare.

"Soluțiile propuse urmăresc un obiectiv clar, acela al obținerii eficienței maxime în cadrul acțiunilor de luptă duse de către clasa de nave analizată. Ele sunt bazate pe calcule matematice justificative, având valoare deosebită în fundamentarea hotărârilor comandanților" ... - comandanțul **Gheorghe Alexandru** - Șeful catedrei Tactică de Marină din Academia Navală "Mircea cel Bătrân", Constanța.

"Apreciez caracterul pragmatic al demersului științific realizat de lucrare, logica și claritatea cu care sunt abordate problemele luptei navale, inspirându-i acesteia un caracter modern și activ" - general de brigadă **Mihail Popescu** - Inspector pentru Artlerie în Statul Major General.

"Autorul a stabilit convingător modalitățile de acțiune în comun, pe baza unei cooperări permanente a unităților de nave fluviale cu cele de uscat, lucrarea constituindu-se într-un adevărată îndreptar pentru comandanții și statele majore din asemenea unități" - general de brigadă **Nicu Apostu** - Comandanțul Corpului 8 Armată.

Activitatea profesională și științifică a domnului comandanțul dr. **Eugen Laurian** s-a putut desfășura în condiții optime și datorită climatului familial creat de soția sa, Lucia și cei doi băieți, Tiberiu și Cosmin, în a căror creștere și educație s-a implicat din plin. Noi îi adresăm urarea de noi împliniri în activitatea domniei sale dedicată timp de peste trei decenii unei onorante profesii, aceea de MARINAR.

Comandanțul dr. **Ivan DAMASCHIN**

35 DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA UNITĂȚII DE ARTILERIE DE COASTĂ

„Tunul - arbitrul bătăliei navale“

Forțele și mijloacele Marinei Militare reprezintă elementul cel mai important al puterii maritime. Alături de navele de suprafață, submarin, scafandri de luptă și infanteria marină, artleria de coastă are o precisă și însemnată contribuție la apărarea intereselor României pe mare: asigurarea ieșirii la mare, menținerea libertății de navigație, asigurarea drepturilor legitime în zona economică exclusivă sau respingerea agresiunii din direcțiile mării și fluviului.

Importanța și eficiența artleriei de coastă sunt elocvent demonstate, atât de misiunile de luptă îndeplinite, de-a lungul timpului, pentru apărarea litoralului românesc, cât și de argumentele aduse de profesioniști ai Marinei Militare, în lucrări scrise încă din perioada ante și interbelică. Printre aceștia, viceamiralul **Ioan Bălănescu**, fost comandant al Marinei Militare între anii 1934-1938, în lucrarea „*Puterea maritimă ca factor de civilizație și de apărare națională*“, apărută în anul 1928, nominalizează „bateriile de coastă“ ca important element de compunere al unei flote „ce vrea să țină în observație pe inamic, să-i cauzeze pierderi, interzicându-i uzul mării și apărând litoralul maritim“. În același context, se apreciază că „tunul a rămas arbitrul bătăliei navale“.

Cele afirmate mai sus au fost demonstate cu prisosință în practică pe toată durata celui de-al doilea Război Mondial. Bateriile de artlerie de coastă de la

Sulina, Sfântu Gheorghe, Capu Midia, Constanța, Tuzla și Mangalia s-au constituit într-un adevărat „zid de foc“ împotriva inamicului naval și aerian, respingându-l și provocându-i pierderi ori de câte ori acesta a atacat litoralul și porturile românești.

Unitatea actuală de artlerie de coastă a fost înființată acum 35 de ani, la 10 aprilie 1965, prin ordinul Marelui Stat Major nr. CL-00402, în garnizoana Mangalia, fiind subordonată Diviziei Maritime. Armamentul, muniția, tehnica de luptă, mijloacele auto și materialele din înzestrare au fost preluate de la regimetele de artlerie antiaeriană. În luna mai 1966 au fost executate cu succes tragerile navale experimentale cu tunurile de 130 mm din dotare stabilindu-se, cu aceeași ocazie, condițiile tehnico-organizatorice necesare pentru îndeplinirea eficientă a misiunilor. Personalul unității s-a perfecționat rapid și datorită aplicatiilor la care a participat de-a lungul timpului, unde au fost obținute calificative superioare.

Pe 20 iulie 1969 unitatea primește Drapelul de Luptă, iar la 26 iunie 1970 dispozitivul de luptă al unei subunități este mutat în poziția de tragere din amplasamentul actual.

Revoluția din 1989 va marca profund sufletele tuturor, atât prin transformările majore produse în țară cât și prin pierderea, în noaptea de 22/23 decembrie, în timpul unei misiuni, a șefului de stat major, căpitanul de rangul III **Ion Șercăianu**. În memoria acestuia, avansat

post-mortem la gradul de căpitan de rangul II, a fost dezvelit un monument, în incinta unității, pe 15 decembrie 1990.

Conform noilor structuri de organizare a Marinei Militare, începând cu 1 decembrie 1994 unitatea se subordonează comandamentului Flotei Maritime, iar prin Decretul Prezidențial nr. 185/27 mai 1996 primește noul Drapel de Luptă.

Pe parcursul celor 35 de ani de existență, la comanda unității au fost numiți: maior **Gheorghe Dobrițoiu** (1965), maior **Marian Dincă** (1966), căpitan de rangul III **Alexandru Tiron** (1978), căpitan de rangul III **Ion Întorsură** (1985), căpitan de rangul II **Emil Dobrescu** (1990), căpitan de rangul III **Sorin Butnariu** (1993) și căpitan-comandor **Iulian Bartaloș** (1996), actualul comandant care a coordonat organizarea, pregătirea și desfășurarea activităților dedicate aniversării. De acest program s-au ocupat, în special, locotenent-comandorul **Vasile Rădulescu**, majorii **Constantin Vladu**, **Dumitru Staicu**, **Constantin Cireașă**, căpitanii **Lucian Ricman**, **Adrian Dobrescu**, salariații civili **Eugeniu Moța**, **Vasile Neagu** și sergenții (a) **Vladislav Bălan** și **Mihai Cojocaru**.

Tuturor celor care au fost, sunt sau vor fi în această importantă unitate, „scut al litoralului românesc al Mării Negre, între Vama-Veche și Constanța“, le dorim succese, liniște sufletească și „încadrare“ optimă!

Căpitan **Costel SUSANU**

Momentul solemn al primirii DRAPELULUI DE LUPTĂ

„Avem nevoie de ceva? Facem!“⁶⁶

In general, oamenii împart evenimentele vieții în binecuvântări și probleme. Se putea spune că, în comparație cu alți ofițeri de marină, șansa nu prea mi-a surâs atunci când am ajuns la artleria de coastă. Pe atunci știam mai multe despre plajele de nudisti din jurul ei. Chiar mă puteam numi dezamăgit. Unde erau giganticele tunuri ascunse de buncările săpate în stâncă? Unde erau enormele centre de comandă văzute pe la alții? Unde erau legăturile prin satelit cu celelalte sisteme de forțe armate? Nimic din toate acestea. Mai mult, un lucru destul de interesant: nimeni nu are specialitatea militară artlerie de coastă. Să fi fost vreo scăpare a lectorilor și comandanților noștri din Academia Navală? Nu mi-am putut răspunde imediat; au trecut câțiva ani până să înțeleg că aici, la noi, artleria de coastă devine o legendă.

Oameni pe care nu-i văzusem niciodată dar despre care auzisem atâtdea lucruri îmi sunt acum la fel de apropiată ca cei mai buni prieteni. Fiecare petec de pământ amintește cuiva de diferite momente ale activității lui aici. Oameni care, ca și mine, nu au avut specialitatea artlerie de coastă au primit cu curaj provocarea, au învățat să întocmească table și algoritmi de tragere și s-au adaptat devizei „Avem nevoie de ceva? Facem!“.

Mi-am dat seama că ieșim cu mult din tiparele și

rutinele unei unități standard tocmai datorită faptului că specialitățile sunt atât de diferite. Vreți să lovim un desant maritim, o navă, un tanc sau un avion? O vom face! Vreți ca mâine unitatea să apară în alt loc? Va apărea! Astfel am înțeles că spiritul acestei arme ne-a cuprins pe toți cei care am avut vreodată contact cu ea. Parafrâzând o maximă celebră putem spune că toți ne-am îndrăgostit de artleria de coastă dar ea nu s-a îndrăgostit de nici unul dintre noi.

Are artleria de coastă viitor? Cred că da. Noile tipuri de proiectile activ-reactive precum și sistemele de armament cu gaze ușoare, țevile tronconice, camerele de înaltă și joasă presiune nu și-au spus încă ultimul cuvânt, dacă ne referim strict la armamentul de artlerie. Soluții ingenioase pot fi și cele care au la bază tunurile sonice, atât de învăluite în mister în ultima vreme. Toate acestea, dublate de cercetarea permanentă executată de avioane fără pilot ar face litoralul românesc inexpugnabil...

Cred că toți cei care, la un moment dat, vor părăsi această unitate, lăsând locul altora, își vor șterge pe furii o lacrimă dar vor avea și mareea bucurie de a ști că o parte din ei a rămas legată pentru totdeauna de această armă.

Locotenent-inginer **Mihai STĂNICULESCU**

VIVAT ACADEMIA

În marină, viitorul școlii determină viitorul profesiei

– Domnule comandor Pavel Suciu, din perspectiva pe care v-o conferă postura de șef al Facultății de Marină Militară din cadrul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân“ vă rugăm să ne spuneți cum vedeti viitorul - mai apropiat sau mai îndepărtat - al școlii românești de marină ca și cel al profesiei de ofițer al Marinei Militare.

– După părerea mea, viitorul școlii românești de marină - al Academiei Navale - determină și garantează viitorul profesioniștilor de ofițer al Marinei Militare, aceasta din urmă fiind indispensabilă țării, atât timp - și acesta îl cred etern - cât România are ieșirea la mare și pământul său este udăt, pe o lungime de peste o mie de kilometri, de Dunăre. Căci, urmând un fir logic elementar, mai întâi trebuie să ai motivația - și aceasta este indestructibil legată de existența noastră în vatra străbună, definită de Carpați, Dunăre și Marea Neagră - oamenii (specialiștii) și apoi „uneltele” - navele. Și dacă nave putem avea (construi sau cumpăra) la un moment dat, mai multe sau mai puține, mai puternice sau mai modeste, în funcție de forța economică a societății românești și de cerințele presupuse de strategia națională, la un moment istoric dat, dacă acest proces viitor de înzestrare a flotei este relativ scurt, cu oamenii, cu specialiștii ce urmează să le conducă și să le folosească în scopul propus, lucrurile stau altfel. Acest proces de instruire și formare a viitorilor ofițeri de marină, ținând seama de specificul profesiei și de evoluția rapidă, mereu

Interviu cu domnul comandor PAVEL SUCIU

mai sofisticată, a tehnicii, în viitor, este un proces de durată, condiționat de continuitate și adaptare la solicitările epocii. De continuitate, fiindcă înțemeierea și „maturizarea” unei instituții naționale de acest tip - școala de marină - este un proces complex, desfășurat pe o lungă perioadă de timp (chiar zeci de ani, așa cum realitatea a dovedit-o în cazul țării noastre sau al altor state). Așadar o tradiție (ce conferă valoare) în domeniul maritim se formează greu, cu investiția de inteligență și experiență a multor generații de profesioniști, iar „ruperea” să ar echivala cu o gravă atingere a intereselor României la mare și fluviu. Căci la întrebarea „Ce este mai important, școala de marină sau flota?” eu aş răspunde, fără

șovăială, ȘCOALA. Dacă ai școala poți avea oricând, în viitor, flota ce-ți este necesară; invers, însă, nu este posibil. Cititorul ar putea să credă că ceea ce fac eu este o pleoarie „pro domo”, dar istoria ne oferă o bună lecție în acest sens, căci a existat o cumplită „clipă istorică” - anii dramatiči de după război - când România și-a pierdut, practic, flota - militară și comercială. Dar nu și Școala de marină, ceea ce a ajutat-o să-și refacă ambele flote, cu succes. În concluzie, indiferent de situația flotei militare românești, din prezent, aflată și sub semnul benefic al restructurării și reorganizării, dar și sub cel al situației materiale dificile a societății românești în ansamblul său, indiferent de căte nave și de ce tipuri vom avea mâine, pentru ca după MÂINE să existe un POIMÂINE, un VIITOR, școala românească de marină militară trebuie să rămână intactă, aici, la țărmul mării, căci numai aici se pot forma viitorii marinari.

– Vorbind despre viitor, marinul - ofițerul de marină, comandanțul de navă - va mai scruta bolta cerească în căutarea vechilor semne tutelare - astrele, soarele - sau nu va mai privi cerul ci doar craniile aparaturii de bord?

– Tehnologia, în domeniul naval, evoluează într-un ritm deosebit de rapid. Încercând să mă mențin la curent cu nouățile în domeniu, eu însumi am fost surprins de numărul, anvergura și ritmul în care apar (până la acea idee ce „mijește”, ca posibilitate, la nivelul mileniului următor - a navelor fără echipaj, conduse de la mari distanțe). Totodată, încercând să-mi consolidez

VIVAT ACADEMIA

opiniile prin dialoguri cu comandanți de nave, cu experiență, sau „recepționând” informații de la flote și companii navale de mare prestigiu, cred că în prezent și în viitorul imediat nu se poate renunța, în paralel cu însușirea și utilizarea noilor tehnologii, la navigația „clasică”. Astfel, există în lume companii de navigație foarte serioase care obligă ofițerii să execute, periodic, observații la stele. Căci s-au ivit și se pot ivi oricând, pe mare, situații „limită” când toate celelalte instrumente electronice devin, din diverse cauze, inutilizabile. Și nu numai despre situații limită este vorba; nu odată m-am întrebat ce organism abilită și-ar asuma răspunderea imensă de a „scoate” de la bord compasul magnetic sau sextantul? Această fapt ar echivala cu renunțarea, în viața spirituală și în procesul de educație, la carte (la zestrele multmileneare de idei, ce s-a adunat, între copertele sale, de-a lungul istoriei umanității) în beneficiul exclusiv - să zicem - al televiziunii. Eu cred că fără temelia sa „clasică”, modernul, nouitatea, inovația, nu pot exista.

- Domnule comandor, Tânără generație a ofițerilor de marină - și nu numai ei - leagă numele dumneavoastră și al colegilor dumneavoastră de echipaj, de la acea vreme, de o performanță, încă neegalată în istoria Marinei

Române: traversarea Atlanticului de către un velier românesc - nava școală MIRCEA - utilizând exclusiv navigația clasică, dumneavoastră fiind, la bord, ofițerul cu navigația. Vreți să rememorați, pe scurt, momentul și să relevați semnificația ce o are pentru dumneavoastră?

— Sincer, sunt un pic stingherit de această „glorie” ce mi se atribuie și pot spune că, la fel ca și mine, numeroși colegi ai mei ar fi putut realiza acest fapt. „Meritul” meu este acela că am fost „omul potrivit, la momentul potrivit”, adică ocupam această funcție la bordul lui, MIRCEA. Pe scurt, am avut șansa să fac parte - ca student în anul al doilea - din echipajul care a adus, în 1966, nava-școală MIRCEA de la Hamburg, după reparațiile capitale. Apoi, după zece ani, aceeași șansă a făcut să particip la traversada Atlanticului și să luăm parte, alături de mariile veliere ale lumii, la sărbătorile bicentenarului S.U.A. Având comandant pe domnul căpitan de rangul III Eugen Ispas și șef de mars pe domnul căpitan de rangul I Alexandru Hârjan (astăzi comandor în rezervă) am început traversada,

propriu-zisă, din largul insulelor Capului Verde. Timp de 20 de zile am navigat numai cu vele, profitând de alizeu, precum vor fi făcut-o întrâia oară descooperitorii Americii. Înaintam cu o vitează uimitor de constantă - de cinci noduri. În cea de-a douăzecea zi, spre seară, am identificat farul din arhipelagul Tobago. Am trăit, toti, un sentiment inegalabil de bucurie și satisfacție. De mândrie firească pentru nava noastră care, iată, refăcea cu succes drumul marilor navigatori, iar „Spiritul MIRCEA” - semnul tutelar sub care se înscriu generații de marinari români - își sporea, cu încă un fapt, aureola. Și, ca marină, ca om de profesie - sper ca, în viitorul apropiat să revedem nava-școală MIRCEA plutind iar, cu toate pânzele sus. Căci ea, această navă, este simbolul Marinei Române, este o prelungire, în largul mării, a școlii românești de marinărie la care se formează nu numai deprinderi profesionale ci și caracter, și acel spirit de corp ce reprezintă lantul corpului ofițerilor Marinei Militare a României.

*Locotenent-colonel
Costin CONSTANDACHE*

Muzeul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”

In memoriam Aurel Stoicescu

Aniversarea celor opt decenii de învățământ superior militar naval constanțean, oferă în continuare cadrul desfășurării unor activități multiple. Recent, la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” a avut loc vernisarea expoziției retrospective de grafică „In memoriam Aurel Stoicescu”. Manifestarea a prilejuit o întâlnire de suflet cu cel care a încercat să dea viață muzeelor „armiei române”, prefațând un muzeu al devenirii celor care au iubit și iubesc marea, slujind-o de-a lungul vremii. Cele peste cincizeci de lucrări, realizate fie pentru ilustrarea unor opere literare, fie pentru vizualizarea unor idei tematic de muzeu, au adus în atenția studenților academiei frumosul, legat de viitoarea lor profesie - marea, nava.

Mariana PĂVĂLOIU

Eroi au fost... (IV)

Sub titlul generic EROI AU FOST..., în numărul anterior al revistei am relatat despre principalele acțiuni de luptă duse de Forțele Navale ale Marinei Române la mare și fluviu în cel de-al doilea Război Mondial, între anii 1940 – 1944. Sursele principale de inspirație în realizarea materialelor publicate le-au constituit studiul exhaustiv al Arhivelor Militare Române, Arhivele Statului, literaturii și publicațiilor de specialitate românești și străine cu referire la acest domeniu și la teatrul de acțiuni militare care au condus la realizarea unei documentate lucrări de istorie militară. Din nefericire, spațiul restrâns al paginilor revistei nu permit să fie relatate decât informații cu caracter general care s-au referit la acțiunile de minare pe coastele românești și bulgare ale Mării Negre, respingerea atacurilor navale, aeriene și submarine ale inamicului, acțiunile de escortă a convoaielor în anii 1942 - 1943 pe principalele rute, cunoscute în istorie ca Drumul Odessei, Drumul Crimeei și Drumul Bosforului, culminând cu cea mai mare operație - „OPERAȚIA 60.000“. În timpul desfășurării acestor acțiuni un număr însemnat de marinari - ofițeri, maștri militari și subofițeri, elevi din școlile Marinei, soldați -, au pus mai presus Tara și Drapelul decât propria viață, dând sacrificiul suprem și înrosind cu sângele lor undele albastre. Prin demersul nostru publicistic ne propunem să ținem vie în conștiința publică memoria acestor minunați oameni consemnându-le numele și împrejurările în care și-au dat viața. Lor le aducem un OMAGIU, dar și tuturor celor care au supraviețuit misiunilor de luptă, acelora care, zi și noapte, pe vreme bună sau rea, sub amenințarea permanentă a inamicului din aer, de pe apă și de sub apă, au fost la datorie câștigându-și un binemeritat drept, DREPTUL LA NEMURIRE.

Pentru acest număr ne-am propus să redăm amintirile unuia dintre participanții la astfel de acțiuni, la vremea respectivă Tânăr ofițer de marină - domnul comandor (r) Nicolae Mujicicov - căruia îl aducem sincere mulțumiri pentru astfel de informații.

„Personal am trăit momentele triste când, alături de mine, sau chiar în brațele mele și-au dat eroicul sfârșit camarazi, ofițeri sau simpli matrozi și pe care nu îi voi uita niciodată. O parte din ei odihnesc somnul de veci în Cimitirul Eroilor din Constanța – în rândul al 15-lea din stânga aleii principale. De câte ori am ocazia depun pe mormântul fiecărui dintre ei câte o floare a recunoștinței, iar ziua de 11 mai reprezentă pentru mine ziua reculegerii și a unei lumânări aprinse.

În perioada aprilie 1943 - iunie 1944 am fost ambarcat pe distrugătorul N.M.S. REGELE FERDINAND. În această perioadă, mai precis spre sfârșitul ei, echipajul eroicului bastiment a dat cel mai mare tribut de jertfe din

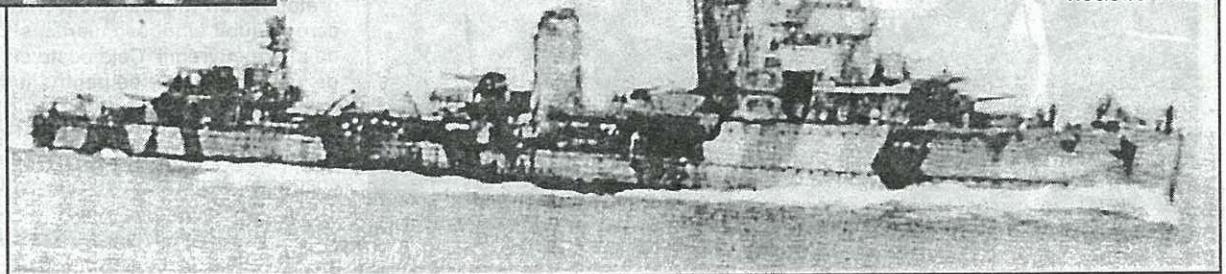
întreaga noastră flotă. Unii dintre ei (11) au căzut în memorabile bătălie din fața Sevastopolului, în ziua de 11 mai 1944 (pe timpul operației de retragere pe calea mării și a aerului a trupelor germane și române din Crimeea n.n.), alții în ziua de 20 august 1944 la Constanța (8), iar unul a fost pierdut în mare, pe o năprasnică furtună, în noaptea de 9-10 ianuarie 1944, într-o misiune a distrugătorului spre Sevastopol. Acesta este soldatul Alexe Găvăjdeanu, aflat la postul său în momentul tragediei. Si acum am în urechi strigătul disperat al marinarului „răpit“ de pe punte de un uriaș val, strigăt care a acoperit zgomotul infernului din jurul nostru: „Fraților, nu mă lăsați!“

(Autorul scrisorii enumera pe toți cei 19 camarazi de pe distrugătorul „Regele Ferdinand“ care au căzut eroic la datorie în anul 1944. Numele lor se regăsesc la finele materialului publicat n.n.)

„În continuarea acestei scrisori vreau să precizez că sufletește sunt legat și de cei 11 marinari de pe

N.M.S. REGELE FERDINAND - eroicul bastiment care a dat cel mai mare tribut de jertfe din întreaga noastră flotă

Eroi au fost...

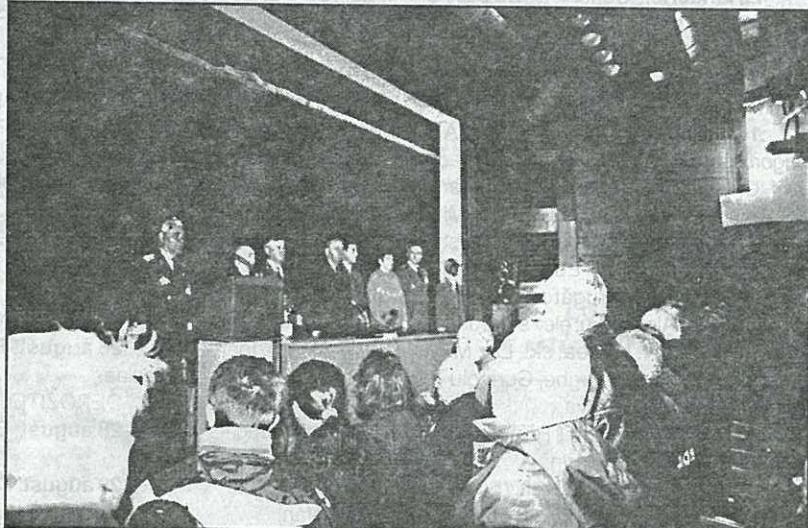
șlepu „M.R. 2“ făcând parte din Bateria de 152 mm, comandată de căpitanul Horjea Constantin și care a pierit în ziua de 28 iunie 1941 în fața comunei Crișan de pe brațul Sulina, pe atunci Ciamurlia. (Acesti eroi marinari și-au pierdut viața pe timpul acțiunilor de luptă duse în perioada 22 iunie - 26 iulie 1941 pentru eliberarea Basarabiei n.n.). Unii dintre aceștia s-au scufundat odată cu șlepu amintit și abia după un an, în vara anului 1942, osemintele lor au fost recuperate de scafandri. Fiind în acea vreme pe șalupa „21“ de patrulare și dragaj, am fost trimis de Comandanțul Detașamentului Maritim Sulina să supravegheze operațiunile scafandrilor. Din proprie inițiativă am adunat osemintele găsite într-o lădiță, considerată în acel moment sicriu, și le-am înmormântat cu slujbă și onoruri militare, cu mijloacele cu totul modeste de care dispuneam în acel moment (oameni, arme, ținută). Osemintele au fost depuse în cimitirul satului.

Viața a făcut ca, după zeci de ani, să revin în localitatea Crișan, fiind angrenat într-o activitate cercetășească cu caracter de marină. În această comună se află tabăra estivală a unui grup de cercetași de care am amintit. Vizitând cimitirul nu am mai găsit nici o urmă a mormântului comun în care au fost depuse osemintele. În această situație am luat inițiativa înălțării unei cruci sau a unei troițe în incinta cimitirului, monument care să amintească evenimentul și memoria marinarilor eroi. Am primit însă și propunerea grupului de cercetași ca această cruce să fie ridicată în tabăra lor și să constituie un loc sacru al taberei.

Propunând Ligii Navale Române confectionarea unei asemenea cruci la unul din săntierele navale de pe Dunăre și transportarea ei în localitatea Crișan, unde urma să fie preluată, ridicată și apoi îngrijită de cercetași, am găsit o deplină înțelegere.

Asociația Națională a Veteranilor de Război ZECE ANI DE LA REÎNFIINȚAREA FILIALEI CONSTANȚA

În ziua de 16 martie 2000 la Cercul Militar Constanța s-a desfășurat Adunarea generală a Asociației Naționale a Veteranilor de Război, filiala Constanța, dedicată împlinirii a zece ani de la reînființare. Vremea urâtă de la începutul lunii martie, cu ploaie și lapovită, i-a împiedicat însă pe mulți dintre veteranii ultimelor conflagrații ale secolului să participe la acest eveniment. Manifestarea a fost onorată de prezența domnului viceamiral Traian Atanasiu, șeful Statului Major al Marinei Militare, domnul general de corp de armată (r) Marin Dragnea, președintele ANVR din România, domnul colonel Oscar Beneș, șeful Centrului Militar Constanța, domnul general (r) Valeriu Dumitrescu, șeful filialei Constanța a ANVR, precum și reprezentanții filialelor locale ale Uniunii Naționale a Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere, Asociației „Cultul Eroilor“, Ligii Navale Române. Președinția României - având în vedere că președintele Emil Constantinescu este și președintele de onoare al veteranilor de război - a fost reprezentată de consilierul Costel Călin. Ne-a bucurat să constatăm și prezența reprezentanților autorităților locale, Consiliului Județean, Direcției de Muncă și Protecție Socială și a Arhiepiscopiei Tomisului, chiar dacă nivelul acestor reprezentanți nu a fost poate cel așteptat. Facem această afirmație deoarece nu doar Armata are datoria de a sprijini această associație - lucru care se realizează efectiv, și nu numai pe plan moral - ci și celelalte instituții ale statului, inclusiv autoritățile locale. Actualii veterani de război,

chiar dacă pe front au luptat în Armata Română, au făcut-o pentru Țară și azi au dreptul la recunoașterea noastră, a tuturor. Ar trebui să ne grăbim a face acest lucru pentru că, anual, 15-20% dintre veteranii de război trec în neființă.

Filia ANVR Constanța, reînființată la 16 martie 1990 și completată prin adunările din 1993 și 1997, are în prezent în evidențele sale în jur de 13.000 de membri (veterani în viață, văduve de veteranii de război și văduve de război). Chiar dacă anul trecut s-au obținut, la nivel național, anumite facilități (dreptul de a călători gratuit pe calea ferată cu trenurile de orice rang, scutirea de impozit pe casă, pământ și avere pentru soții veteranilor de război, mărirearea rentei veteranilor de război decorați cu înalte ordine de război, acordarea medicamentelor gratuite, mărirea pensiilor invalidilor și văduvelor de război) mai rămân multe de făcut pe linia respectării și îmbunătățirii Legii 44/1994.

Observăm acum ceva vreme un titlu dintr-un ziar local, „Eroismul valorează 4000 de lei“, referitor la sumele pe care le primesc în plus veteranii răniți pe front și decorați. Dincolo de „găselniță“ jurnalistică a titlului articoului cu pricina, nu ne putem abține să nu facem cuvenita și necesara precizare că nu eroismul valorează 4000 de lei. Aceasta nu este altceva decât expresia mizeră - cuantificată financiar - a sărăciei și, în egală măsură, a descomparării sau pervertirii valorilor morale ale societății românești.

Bogdan DINU

Eroi au fost...

☞ Demersurile în acest sens au fost făcute, însă, modestei mele inițiative i s-a dat o ampioare atât de mare încât ne-am trezit cu un monument cu totul deosebit, mai ales ca mărime. În această situație s-a luat hotărârea ca frumoasa cruce să fie dedicată tuturor marinarilor căzuți la datorie în această parte a Dunării și în special în Delta. Și astfel, astăzi, în centrul orașului Sulina se înalță acest monument memorialistic, iar ridicarea și sfintirea lui (în luna septembrie 1999) a constituit un eveniment deosebit, atât pentru Liga Navală Română, cât și pentru oficialitățile și populația orașului de la Răsăritul Țării.

Redăm în continuare numele tuturor celor al căror mormânt le este marea, căzuți la datorie în anul 1944

1 ianuarie: - Distrugătorul REGINA MARIA: slđ. Ghihaia A. Constantin.

10 ianuarie: - Distrugătorul REGELE FERDINAND: slđ. Garojeanu Alexandru.

26 ianuarie: - Canoniera EUGEN STIHL: slđ. Vasile C. Ioan.

17 martie: - Regimentul INFANTERIE MARINĂ: cap. Rădulescu I. Gheorghe.

7 aprilie: - Regimentul INFANTERIE MARINĂ: slđ. Ion I. Malek.

16 aprilie: - Monitorul LAHOVARY: serg. maj. Florea T. Grigore; serg Puia I Marin; slđ. Dumitache D Tudor; Ene Grigore; Iosif C. Vasile; Hirvizan C. Constantin; Rădoi N. Nicolae; Carapancea V. Stefan; Cheles I. Ion; Mihalcea R. Iordan.

27 aprilie: - P.T. A. 406: submaistru cl. III Staicu N. Lazăr.

8 mai: - DEPOZITELE MARITIME: slđ. Lupu B. Ilie.

11 mai: - Distrugătorul "REGELE FERDINAND": asp. Cristodorescu Alexandru; elev serg. Jugănaru P. Gheorghe; Stoica C. Eremia; Vodă I. Mircea; slđ. Laz M. Matei; Budeanu N. Ioan; Bucurenciu Ghe. Gheorghe; Curinoiu T. Gheorghe; Nedelcu M. Nicu; Caloianu Ghe. Sava.

12 mai: - Distrugătorul REGELE FERDINAND: slđ. Caragăță N. Valeriu; Petrescu I. Marin.

- N.M.S. DUROSTOR: lt. (r) Eustatiu E. Mihail.

- FLOTILA de HIDROAVIAȚIE: lt. Botezatu Stefan.

20 iunie: - D. M. E. M: submaistru cl. III Peiu Dumitru.

3 iulie: Bat. ARTILERIE MARINĂ: frt. Chiriaci N. Dumitru.

19 august: Regimentul GENIU MARINĂ: slđ. Costescu I. Ion.

20 august: N. M. S DACIA: cap. Tandără V. Adam; Trică M. Constantin; Simion I. Anghel; Cocos St. Vasile; Nițu R. Ioan.

Distrugătorul REGELE FERDINAND: serg. maj. Iacobăț I. Mircea; cap. Turcan Lucache; Cristea A. Octavian; Drăgan S. Ion; Budișteanu Ghe. Marin.

Torpiloul NĂLUCA: serg. maj. Ciobâncă Vladimir; Zamfir Fl. Alexandru; serg. Tească Fl. Petre; cap. Petcu Nicolae; Roibu Ghe. Ion; Duduță V. Ioan; Solomon S. Nicolae; Drăghici C. Mihai; Ianeș Șt. Constantin; slđ. Dimache N. Marin; Chivase I. Stefan; Ilinca Ion; Cocoș E. Maxim; Strătilă Gheorghe; Covrig I. Ion; Arsu Sevastache; Comerenciu I. Ion; Culcea A. Stancu.

Distrugătorul MĂRĂȘEȘTI: cap Guzman P. Ioan.

Puiorul de mine AMIRAL MURGESCU: slđ. Grigorescu I. Nicolae.

Canoniera EUGEN STIHL: slđ. Ioniță C. Răducan.

În încheiere, rog redacția să judece ca oportună citarea între eroii Marinei noastre a celui care a reprezentat ONOAREA ei - căpitan-comandorul Alexandru Dumbravă, al cărui sfârșit a reprezentat un gest în apărarea onoarei Armatei noastre".

Căpitan-comandorul Alexandru Dumbravă, comandant pe distrugătorul REGINA MARIA, în dimineața zilei de 5 septembrie 1944, când trupele sovietice intraseră deja în Constanța (fără luptă) și au capturat întreaga flotă de mare a României, nu a putut suporta o astfel de umilință și ales soluția sinuciderii. Vom reveni într-un număr viitor cu drama Marinei Române și a echipajelor de la bordul navelor (n.n.).

DEPOZITELE MARITIME: cpt. Sârbu Tiberiu, slđ. Catrina Dumitru.

21 august: Regimentul GENIU MARINĂ: slđ. Iancu N. Ilie.

DEPOZITELE MARITIME: Buzoianu B. Dumitru.

23 august: Regimentul GENIU MARINĂ: slđ. Fronio I. Ioan.

S.S.M. Bezerghianu V. Nicolae.

DEPOZITELE FLUVIALE: slđ. Fughete H. Constantin.

24 august: Remorcherul CAZIMIR: slđ. Andrei P. Ioan; Bogdan Moise.

25 august: DEPOZITELE MARITIME: slđ. Cârlan T. Petre, Betiș Șt. Stefan.

Regimentul GENIU MARINĂ: cap. Teodorescu N. Ioan, slđ. Voinea R. Gheorghe; Bumbea I. Dumitru; Tulea I. Trofin; Tolc N. Tudor.

SCOALA NAVALĂ: cap. Balcoș Petre; slđ. Gelil M. Sucru.

26 august: Regimentul GENIU MARINĂ: cap. Crețu I. Nicolae.

DEPOZITELE FLUVIALE: cap. Popovici Ghe. Lepădatu.

28 august: DEPOZITELE MARITIME: cap. Hațeganu I. Ion.

29 august: DEPOZITELE MARITIME: slđ. Capac Pascu.

S.S.M.: slđ. Trandafir I. Ion.

5 septembrie: cpt. c-dor Dumbravă Alexandru.

11 septembrie: DEPOZITELE MARITIME: slđ. Predescu Florian.

11 octombrie: Remorcherul dragor GHERDAP: plt. Iovanelli N. Nicolae.

19 octombrie: Remorcherul dragor AMURGUL: comandant Caplea Gheorghe; șef mec.

Constantinescu D. Vasile; pilot Grădinaru Ghe. Vasile; mec. II Florescu Ion; șef echipaj Petrică I. Paraschiv; ungător Lupu N. Gheorghe; serg. maj. Mocanu I. Constantin; cap. Vasile F. Ioan; slđ. Marin Ion; Bâgea Șt. Petre; Bran P. Constantin.

16 decembrie: Regimentul GENIU MARINĂ: cap. Cută I. Ioan, slđ. Băduca C. Tache.

Bateria ELISABETA: frt. Topală Gheorghe.

27 decembrie: SALUPA Nr. 12 și 14: asp. Dinescu Lupu; serg. maj. Tătaru Valeriu; Colichi Gheorghe; cap. Cazacu I. Mihai; slđ. Radu N. Niță; Corădescu Vasile; Stoianovici G. Constantin; Cuprian Anton; Brustan I. Petre.

CÂND ARMATA ARE EFECTIVE REDUSE, MOBILIZAREA TREBUIE SĂ FIE PROMPTĂ ȘI EFICIENTĂ

Așa cum ne-a obișnuit, Centrul Militar Județean Constanța organizează și desfășoară convocați de pregătire în vederea îndeplinirii eficiente a atribuțiilor specifice în domeniul apărării naționale ce revin reprezentanților administrației publice și agentilor economici. Primul modul al acestei convocați anuale s-a desfășurat pe 22 martie a.c., prilej cu care prefectul județului Constanța, **Dan-Claudiu Chirondojan** a subliniat faptul că „*atât exigența cât și prezența la aceste activități trebuie să fie la cele mai înalte cote*“.

Pentru a fi capabile de o reacție credibilă și eficientă în fața riscurilor de securitate și, de asemenea, pentru a putea gestiona crizele cu care se pot confrunta, atât instituțiile publice cât și agenții economici au responsabilități ferme, reglementate de Constituție și de alte legi organice. Vicepreședintele Consiliului Județean, inginer **Dan-Gabriel Iordache**, ca reprezentant al instituției care susține din punct de vedere financiar Centrul Militar, a accentuat necesitatea stabilirii priorităților în alocarea resurselor precum și disponibilitatea (dovedită deja, prin alocarea a 20 miliarde lei) pentru realizarea infrastructurii necesare unei bune desfășurări a activităților specifice. Aici trebuie să amintim, în mod special, insistența constructivă cu care comandantul Centrului Militar Județean Constanța, colonel **Oscar Benes** a știut „să-și apere cauza“ și să obțină aprobările și sumele necesare renovării sediului de pe strada Mircea cel Bătrân.

Probleme de evident interes pentru participanți a adus în discuție șeful Inspectoratului Județean de Poliție, colonel **Ion Cârlig**. Din cauza sărăciei și a condițiilor, uneori sub nivelul demnității umane, în care trăiesc din ce în ce mai mulți locuitori ai municipiului și județului (și nu numai...), „situația operativă a luat amprentă“. Cu alte cuvinte, a crescut semnificativ numărul infracțiunilor, în special al celor cu violență, al furturilor și tâlhăriilor, majoritatea pe fondul consumului excesiv de băuturi alcoolice și al stăriilor conflictuale, de multe ori chiar între membrii familiilor. Ca un fenomen

„extrem de îngrijorător“ este semnalat consumul de droguri, în special în licee, discotecă, anumite baruri precum și la Universitate. Activitatea de mobilizare este prioritară și pentru Inspectoratul Județean de Poliție. În acest sens „*colaborarea cu Centrul Militar Județean este necesară și se desfășoară în condiții foarte bune*“.

O lucidă informare asupra stării actuale a armatei, a sistemului de recrutare-încorporare și a fenomenului suicidări pe timpul satisfacerii serviciului militar a fost făcută de către comandantul Comandamentului Teritorial București, general de brigadă dr. **Ghiță Ciobotă**. „*Societatea civilă trebuie să-i asigure armatei tot ceea ce este necesar pentru a-și putea îndeplini misiunile*“. Avem proiecte foarte bune pentru reformă și modernizare dar acestea „*nu pot fi continuante și finalizate din cauza subfinanțării. Bugetul de anul acesta, în forma actuală, asigură plata salariilor doar până în luna septembrie*“. Alte comentarii sunt inutile.

Aspecte de specialitate în contextul temelor convocării au fost prezentate de reprezentanții Serviciului de Mobilizare a Economiei și Pregătire a Teritoriului pentru Apărare, locotenent-colonel **Vladimir Costăchescu** și Brigăzii de Pompieri „Dobrogea“, maior inginer **Viorel Jianu**. Atât comandantul Centrului Militar Județean Constanța, colonel **Oscar Benes**, cât și ceilalți ofițeri specialiști au informat participanții asupra cadrului legislativ referitor la mobilizare, structurii Sistemului Național de Apărare, principalelor activități desfășurate pentru repartizarea resurselor umane și materiale, rechiziționării de bunuri și prestări servicii etc.

În condițiile în care armata este în plin proces de restructurare și de reducere substanțială a efectivelor și tehnicii de luptă, sistemul de mobilizare este imperios necesar să fie eficient și funcțional, iar convocațiile de acest gen și găsesc pe deplin utilitatea.

Căpitan Costel SUSANU

După 33 de ani în serviciul Tării, timp în care a îndeplinit funcții de comandă, de stat major și tehnice, domnul colonel Oscar Benes a predat comanda Centrului Militar Județean Constanța, fiind trecut în rezervă, la cerere, la sfârșitul lunii martie. Se încheie, astfel, o carieră militară exemplară călăuzită de valorile morale și profesionale specifice Armatei: onoarea, devotamentul, responsabilitatea, tenacitatea și spiritul de echipă. La mulți și fericiți ani, domnule colonel!

MARINA ROMÂNĂ

Cursurile în străinătate - o necesitate și o realitate

CURSANT LA ȘCOALA BELGIANO-OLANDEZĂ DE LUPTĂ CONTRA MINELOR „EGUERMIN“

Consecvenții intenției noastre de a prezenta cititorilor nu numai pe ofițerii care urmărează să plece la cursuri în străinătate dar și impresiile și modul în care cei în cauză au receptat - după întoarcerea în țară - experiența respectivă, oferim acestora din urmă posibilitatea să-și facă cunoscute opiniile în legătură cu acest subiect. În rândurile de mai jos, căpitan-comandorul Sorin Learschi, șef de stat major la Divizionul de nave dragoare și puite de mine Constanța, relatează pentru cei interesați despre *Cursul avansat de luptă împotriva minelor AMWC-1*, organizat de școala belgiano-olandeză de luptă împotriva minelor EGUERMIN din Oostende (Belgia), de la care s-a întors în toamna anului trecut.

In ultimii ani orientarea cursurilor de perfecționare și a stagiorilor de pregătire a ofițerilor Marinei Militare în străinătate este mult mai complexă și diversificată. Majoritatea se desfășoară în țări membre NATO, în diverse domenii militare, printre care, în premieră pentru anul trecut, a fost și „Cursul avansat de luptă contra minelor AMWC – 1“ la care am participat în perioada august-octombrie a anului trecut. Cursul a fost organizat de școala belgiano-olandeză de luptă contra minelor EGUERMIN, școală înființată prin acordul semnat la data de 17 mai 1965 între Marina Regală olandeză și cea belgiană și care funcționează în orașul-port la Marea Nordului, Oostende din Belgia.

Deseasurând activitatea în domeniul strict specializat al măsurilor de apărare contra minelor, EGUERMIN reprezintă locul în care se execută instruirea, pregătirea și testarea personalului din marinele Olandei și Belgiei, în principal, dar și din marinele celorlalte țări membre NATO. Nu lipsit de interes este și faptul că această instituție este principalul sfătuitor al eșaloanelor de comandă, asistându-le pe acestea în luarea deciziilor operaționale.

Integrat într-o grupă, inițial neomogenă, cu câte un reprezentant din Suedia, Lituanie, Letonia, Estonia, Singapore și România, cu diferite grade de pregătire teoretică, dar în majoritate cu experiență pe mare, ne-am constituit pe parcursul pregătirii într-un adevărat „echipaj“ omogen și eficient. Omogenitatea a avut la bază dorința fiecărui cursant de însușire integrală a procedurilor standard privind folosirea forțelor de luptă contra minelor, dar și dorința de performanță a profesorilor care, printre atitudine de colegialitate și respect pentru oameni și profesie, au imprimat cursului standardul necesar.

În afara problematicii folosirii în luptă a tehnicii standard NATO și a forțelor multinaționale, nu lipsite de interes au fost cursurile de legislație internațională, protecție a mediului, dar și lecțiile-vizită la Comandamentul Suprem Aliat (SHAPE) de la Mons și sediul NATO de la Bruxelles, în cadrul căroruși ofițeri cu înalte responsabilități

Căpitan-comandorul Sorin Learschi (al treilea din stânga) și colegii săi de curs

au prezentat informări privind situația militară din Europa, în special din Balcani, planificarea forțelor de apărare din Europa, probleme de standardizare, dar și planul reorganizării structurilor de comandă NATO.

Un moment important al cursului a fost cel al prezentării de către fiecare participant a principalelor capacitați de luptă contra minelor ale propriilor marine naționale, prezentare care s-a bucurat de un larg interes, dovedită și prin prezența directorilor școlii, întregului corp de profesori, precum și alti ofițeri cursanți, acesta reprezentând un foarte bun moment de cunoaștere a nivelului de dotare tehnică, de instruire a personalului, dar și a misiunilor specifice ce le revin în contextul geopolitic al fiecărei țări.

Însușindu-ne problematica analizei situației, organizării forțelor și planificării acțiunilor, am fost integrati în sistemul atât de precis al jocurilor de război care ne-au pregătit, pas cu pas, pentru confruntarea cu un modern simulator de luptă contra minelor, funcțional din 1994, acesta fiind un sofisticat și unic sistem care îmbină înalte tehnologii și care permite simularea acțiunilor pe mare, de la nivelul de timonier până la cel de comandant al unei grupări de luptă contra minelor.

Impresionat profund de conștiința marinărească a tuturor cetătenilor orașului Oostende, nu am putut să nu remarc atașamentul acestor oameni față de miciile ambarcațiuni cu vele și motor cu ajutorul cărora, indiferent de vreme, ieșeau pe mare pentru recreere sau dorință de performanță. La capătul canalului din centrul orașului, acostat la cheul de onoare, se afla, spre surprinderea mea, o navă similară MIRCEA, purtând numele de MERCATOR, înălanțuită la cheu, dar un simbol al puterii maritime belgiene.

Întors în țară și împărtășind colegilor din experiența acumulată, mi-am dat seama că nu este de neglijat ideea de înființare a unei structuri similare EGUERMIN, poate într-o formă mai redusă în cadrul Academiei Navale, dar care să reprezinte sprijinul specializat pentru structurile de comandă, atestarea personalului drgor, a navelor dragoare și a scafandrilor deminori și, de ce nu, și pentru personalul marinelor militare ale altor țări riverane Mării Negre.

**Căpitan-comandor
Sorin LEARSCHI**

NAVIGATORI ÎN LABIRINTUL CUNOAȘTERII

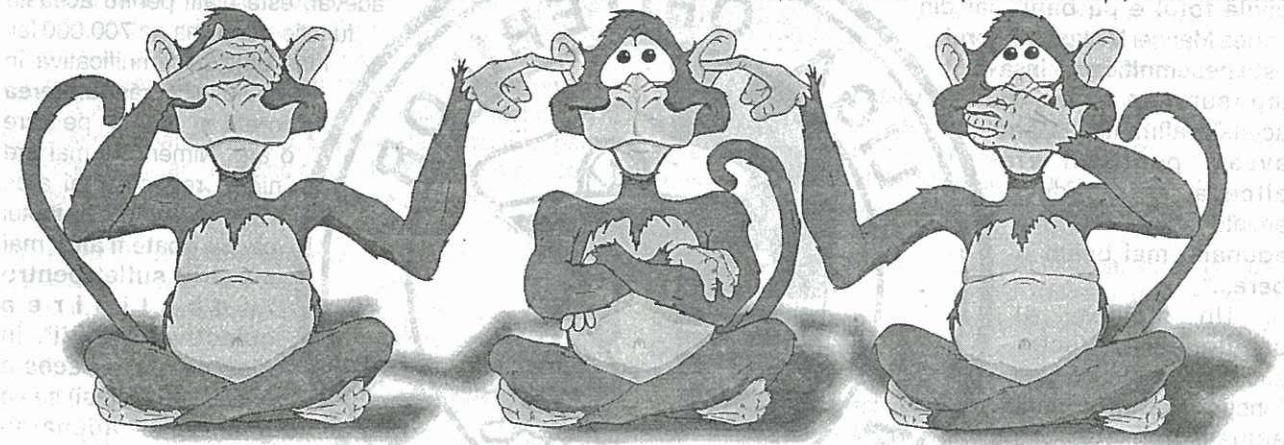

COMUNICĂȚI, COMUNICĂȚI...

Aspune ceea ce știi, la nivelul tău de competență, căutând să pui în valoare instituția militară, protejând informațiile (într-adevăr) secrete și fără să faci speculații – aceasta este „transparența controlată” și, în acest spirit, trebuie pregătiți și antrenați (la propriu) toți militarii, de toate gradele.

Chiar dacă există „comunicatori specialiști” în armată, absolut toți militarii pot fi puși, la un moment dat, în situația de a răspunde la anumite întrebări sau de a-și preciza o opinie. Fără îndoială, nimeni nu dorește să devină erou al banchului celebru în care un agent de circulație, întrebat de poziția unei străzi răspunde doct „No comment!” și îl îndreaptă pe nefericitul rătăcit către Biroul de Presă al Ministerului.

„Din punctul de vedere al relațiilor publice, obținerea și menținerea încrederii și sprijinului opiniei publice pentru acțiunile armate reprezintă un obiectiv strategic”, se precizează în „Carta Albă a Guvernului. Armata României - 2010”, iar „imaginarea publică a armatei este o componentă a capacitații sale de luptă”.

Pentru îndeplinirea acestor obiective este absolut necesară o reformare profundă a mentalității care face ca și în anul de grăție 2000 secretomania păguboasă să-și producă nedoritele efecte, chiar dacă aceasta contravine principiului Ministerului Apărării Naționale în activitatea de informare publică: „Informațiile nu vor fi declarate secrete sau împiedicate în vreun mod de a ajunge la cunoștința opiniei publice numai pentru a proteja organismul militar de critici sau de alte situații neplăcute”.

Faptele au demonstrat deja, din păcate, că efectele negative sunt amplificate în cazul ascundерii unor informații care pot și trebue să fie publice la momentul producerii faptelelor. Dacă ziariștilor nu li se va oferi, cu promptitudine, varianta oficială, oricum vor aborda subiectul, speculând și inventând, ceea ce duce la erodarea serioasă a imaginii instituției.

„Spuneți adevărul sau nu spuneți nimic!”, trebuie să fie deviza relațiilor publice pentru orice instituție, nu numai pentru armată, iar abilitățile de exprimare trebuie formate și

antrenate pentru toți membrii care o compun. Cum răspund la întrebări, care este cadrul de competență în interiorul căruia mă aflu și natura subiectelor pe care le pot aborda, cum evit „întrebările capcană” sau pe cele tendențioase, cum pot domina tracul provocat de reportofon sau camera video, cum pot transmite mesajele pozitive referitoare la instituția militară, cum protejez informațiile care nu pot fi făcute publice - iată numai câteva teme de reflecție, atât pentru cei care sunt „condamnați” să facă declarații publice cât și pentru toți ceilalți care, la un moment dat, pot deveni involuntar „purtători de cuvânt” ai instituției militare, puși în situația de a se adresa direct opiniei publice și care, în nici un caz, nu trebuie să adopte atitudinea „agentului de circulație”.

Programe de pregătire în această direcție se desfășoară, chiar cu prioritate, în multe armate occidentale. „Războiul mediatic”, concept care câștigă teren în toate analizele de specialitate recente poate provoca „victime” mai multe și, uneori, poate avea consecințe mai grave decât cel convențional. Pentru a-i putea face față, sunt introduse

module de instruire pentru antrenarea abilităților de comunicare și de transmitere eficientă a mesajelor, în cadrul tuturor aplicațiilor cu trupe sau al celorlalte antrenamente de stat major. Nu ar fi deloc rău ca această inedită formă de pregătire să fie preluată, în esență, și adaptată, în detaliu, instituției militare românești.

Desigur, acest lucru poate fi și eficient atunci când mentalitățile la care ne-am referit se vor fi schimbă, când eforturile vor fi îndreptate spre limitarea birocratiei, nu spre ramificarea ei, când informarea internă în cadrul instituției militare va funcționa, într-adevăr, pe canale oficiale, nu „pe la colțuri”, când documentele și publicațiile primite de diversi „privilegiați” nu vor mai fi încuiate cu șapte lacăte, folosite ca suport pentru ibricol de cafea sau decupate pentru poze și vor fi aduse la cunoștința tuturor celor interesați, la momentul oportun deoarece, de cele mai multe ori, informația este „perisabilă” în timp.

Căpitan Costel SUSANU

„În viață civilă totul e pe bani!”

LIGA OFIȚERILOR DIN MARINA MILITARĂ (ÎNCĂ) ÎȘI CAUTĂ DRUMUL

Sedința a Ligii Ofițerilor din Marina Militară, la Cercul Militar Constanța, 14 participanți, majoritatea ofițeri din Statul Major al Marinei Militare. Se discută (prea) mult despre cotizație: cât să fie, cum se reține, de ce se mărește etc. Unii nu au mai plătit cotizația din vara anului trecut, astfel încât au fost excluși. De ce? S-a pensionat direcționalul, s-a supărat financiarul și nu a mai reținut sumele pe statele de plată, „cu toate că există o aprobare în acest sens”. Problema esențială: cei care nu au plătit și vor să fie membri în continuare își păstrează vechimea dacă plătesc restantele sau se înscriu din nou? Nu am reținut nici o concluzie în acest sens.

Unul dintre participanți „simte nevoie de coerentă deoarece se amestecă planurile de discuție” și nu mai înțelege nimeni nimic. Șeful Ligii dojenește: „Sunteți prea docili și nu reușiți să vă fofilați astfel încât să nu vi se dea flit!“ Așa o fi... Cotizația trebuie mărită pentru că „în viață civilă totul e pe bani”, iar din partea Marinei Militare „ajutorul este nesemnificativ” însă nu toți sunt de acord cu această afirmație. „Când aveam pontonul era altceva - își aduce aminte cineva - ne mai adunam, mai beam o bere...“

Un membru al comitetului director subliniază faptul că Liga funcționează în formula actuală din 1998 și nu trebuie să fie confundată cu ce există înainte. Într-adevăr, parcă îmi amintesc de anii 1991-1992 când ofițeri în uniformă vindeau uleiul numai cu sticlă la schimb, aceasta fiind printre activitățile de bază ale Ligii de atunci. Acum nu e cazul. Se găsește ulei. „Trebue să înlăturăm statutul de gașcă pe care unii ni-l atribuie!“. Toată lumea este de acord cu acest deziderat, moment în care se pune și degetul pe rană: „Există zvonuri contradictorii în privința folosirii banilor și suspiciuni referitoare la persoanele care-i manipulează“. Soluția se găsește foarte rapid: vor fi afișate situații justificative privind utilizarea fondurilor în fiecare unitate unde există membri. Până acum de ce nu s-a făcut aşa? Pentru că unii dintre direcționali,

care „au plecat cu ordonanță”, nu și-au făcut datoria. De ce nu s-a sesizat comitetul director la timp? Nu am reușit să aflăm.

„Totul este perfectibil”, încurajează un optimist. În viitor direcționalii din fiecare unitate care are membri vor fi informați oportun despre activitățile care urmează să se desfășoare precum și asupra justificărilor financiare despre care am pomenit, iar „dacă Liga a pierdut ceva, a pierdut cei 6 ani în care nu a funcționat“. La urma urmei, „orice problemă de orice natură trebuie să fie rezolvată statutar“. Bine că mi-am amintit! Cer un statut. Nu are nimeni. Există totuși un exemplar dar „este dat la multiplicat“. Poate la următoarea ședință...

De ce șeful Ligii este un ofițer în rezervă? Răspunde chiar cel vizat: „Pentru că am fost ales și până acum nimici nu a propus schimbarea mea sau a comitetului director“. În plus, un ofițer activ nu are timpul necesar pentru activitățile care trebuie desfășurate în mediul civil. Într-adevăr, este plătit pentru această funcție dar suma de 700.000 lei/ lună este nesemnificativă în comparație cu „răspunderea morală și legală“ pe care o are. Nimeni nu mai are nici o replică, mai ales când se subliniază faptul că „nu poate fi altul mai curat la suflet pentru îndeplinirea obiectivelor Ligii“. În orice caz, anul acesta (probabil pe 23 mai) se va organiza adunarea generală și acolo, pe lângă dezbaterea problemelor se pot lua și măsuri statutare în consecință.

„Acum avem și un sediu, la Cercul Militar Constanța, nu ne mai adunăm ca ilegaliști!“, informează același membru al comitetului director. „Trebue și vrem să fim transparenti!“, deoarece din cauza „lipsei de informare și a delăsării“ s-au pierdut aproximativ 100 de membri. „Suntem puternici dacă suntem mulți, uniți și organizăm activități atractive“. Considerând exemplele trecutului ca experiență acumulată, participanții au căzut de acord să stabilească din nou un „moment 0“ în funcționarea Ligii și să încearcă să o aducă pe „drumul adevărat“.

Căpitan Costel SUSANU

Monedele și navigația maritimă antică

Calea maritimă a reprezentat, în secolele I-III după Hristos, perioadă de mare dezvoltare economică, socială, politică și culturală pentru provincia dintre Dunăre și Mare, una din principalele modalități și în același timp sigure metode de desfășurare și intensificare a legăturilor comerciale între diferite ținuturi aflate sub stăpânire romană. De aceea, corabia a reprezentat pentru Imperiul Roman o posibilitate de extindere teritorială, atât din punct de vedere militar, cât și din punct de vedere comercial, realizându-se astfel o expansiune economică și comercială atât de necesară pentru bunăstarea cetătenilor imperiului.

În acest context moneda reprezintă unul din documentele ce a reușit să păstreze pentru memoria posterității, pe avers și revers, diferite ipostaze sub forma monumentelor, sculpturilor, zeităților, chipurilor de împărați și, mai rar, corăbii. Acestea din urmă erau o prezență cotidiană în peisajul portuar al orașelor comerciale vest-pontice Callatis, Tomis și Histria. Monedele pe care dorim să le prezentăm cititorilor în acest material au fost bătute în atelierele monetare callatiene, sunt din bronz și au circulat pe piețele comerciale specifice secolelor II-III după Hristos. Pe aversul ambelor monede apare orientat spre

dreapta bustul zeiței Demetra, acoperită cu un văl, zeitate ce patrona agricultura, personificare a vegetației și fertilității pământului. Ea era considerată drept cea care dăruise oamenilor binefacerile agriculturii dar, în același timp, și tot ce implica statonnicarea omului într-o viață sedentară, locală. Pe avers, în dreapta jos, mai apar și două spice de grâu simbolizând aceeași prosperitate agricolă. Pe primul revers apare o navă asimetrică cu un singur catarg. La pupa este reprezentat un personaj, iar prova este concavă ca la toate navele asimetrice și care, în cazul nostru, face parte din categoria navelor comerciale de tip pontic, utilizată pentru transporturile maritime.

Pe cel de-al doilea revers apare, de data aceasta, o navă simetrică, cu un catarg, fără cîrmă și cu prova puternic curbată spre interior. Se mai pot observa catargul, parâmele și o parte din velă. Aceste tipuri de ambarcajuni pontice au fost des utilizate în Marea Neagră de-a lungul întregii epoci romane. Cu ele se puteau transporta amfore ca și alte materiale destinate schimbului în centrele romane sau grecești. Apariția pe aceste monede, pe de o parte a elementelor ce simbolizează agricultura, iar pe de altă parte a celor ce simbolizează negoțul și navigația definesc în chip fericit originea doriană a grecilor ce au întemeiat colonia

Callatis la jumătatea mileniului I înainte de Hristos. Navigația comercială, important domeniu al economiei antice, se desfășura prin principalele rute maritime care asigurau legătura dintre bazinul egeean și cel al Mării Orientale cu vestul Mării Negre.

Având în vedere cele afirmate în rândurile de mai sus ar fi fost, poate, de așteptat ca numărul de monede, izolate sau grupate în tezaure, descoperite în zonele litorale submersă, pe fundul mării sau aduse de valuri pe

plajele noastre, să fie numeroase. Însă numărul acestora este neașteptat de mic, cel puțin al celor publicate în revistele de specialitate sau de care avem noi cunoștință. Din rândul acestora putem menționa tezaurul de monede romane imperiale de argint (e vorba de denari și antoninieni din secolele I-III după Christos) descoperit de scafandru Luchi Ștefan, în portul Mangalia, în 1976, și achiziționat de Muzeul de Istorie Națională și Arheologie Constanța, sau monedele din colecția C.Băcăuanu, descoperite în portul Tomis ori pe plaja din această zonă.

Putem încerca formularea unor explicații privind numărul redus al acestor descoperiri. În primul rând, moneda în sine a reprezentat în timp - și încă reprezintă - o atracție deosebită pentru cei care au descoperit accidental, prin scufundări întâmplătoare sau pur și simplu pe plajă, astfel de vestigii numismatice, mai ales atunci când erau din argint sau din aur. Ele sunt ușor de valorificat, având în vedere și interesele colecționarilor, la noi ca și în oricare parte de lume. Monedele de tipul celor descrise mai sus (monede coloniale de bronz), valoroase mai mult prin raritatea lor, au un preț estimativ de 450.000 de lei, iar o piesă banală din secolele II-III după Hristos urcă până la 250.000 de lei. Tentăția este mare, mai ales pentru cei care nu realizează importanța locului și contextului în care a fost descoperită piesa respectivă, pentru că de multe ori cei în cauză evită - din motive lesne de înțeles - să dea informații corecte despre locul descoperirii sau proveniență.

În al doilea rând, puținătatea încercărilor de arheologie submarină de la noi este o altă explicație. În lipsa unor inițiative serioase, sustinute solid din punct de vedere financiar și efectuate profesional de oameni specializați, cu echipamente adecvate, credem că alte monedele sau vestigii numismatice - și care în opinia noastră nu lipsesc din zona litoralului nostru - este puțin probabil să apară în viitorul apropiat.

drd. Gabriel TALMACHI
Muzeul de Istorie Națională și
Arheologie Constanța

NOI, FEMEILE DIN MARINA MILITARĂ

Pentru a nu genera confuzii suntem datori de a face specificația că această rubrică nu se referă strict la instituția în care persoana interviewată își desfășoară activitatea. Am creat rubrica pentru a relata aspecte din viața profesională și socială, a reda modul de gândire, vis-à-vis de o problematică diversă, al femeilor care și-au desfășurat sau își desfășoară activitatea în unități ale marinei, au purtat sau poartă (ca ofiter sau subofiter) uniforma acestei arme ori au statut de salariat civil. Sunt femei care prin activitate profesională, familie sau simțire sufletească se consideră ca făcând parte din MAREA FAMILIE A MARINARILOR MILITARI.

Interviu cu doamna muzeograf

drd. Mariana PĂVĂLOIU

Muzeul Academiei Navale „MIRCEA CEL BĂTRÂN“

— Pentru început, stimată doamnă Mariana Păvăloiu, vă întreb simplu: de când și de unde izvorăște pasiunea pentru istorie?

— Probabil că un filon ar fi „rădăcinile” pe care le avem, fiecare dintre noi, dincolo, în munți, și purtăm, din naștere, istoria în sânge. Bunicii mei vin din zona de interferență a Tării Zarandului cu Tara Moților, de acolo de unde bătrâni vorbesc și azi la prezent despre Horea și Avram Iancu. Mai este și șansa de a fi avut, încă din primii ani de școală, profesori de istorie pasionați de munca lor și a căror pasiune mi-au transmis-o. Dar, poate că și locul nașterii mele - comuna Valu lui Traian, cu rezonanță istorică - și-a avut rolul său.

— Sunteți muzeograf și, fără să greșesc, unul din cei buni în domeniu. Putem vorbi de muzeografie ca de o profesie?

— Da. Este o profesie frumoasă care, făcută cu multă dăruire, îți dă satisfacții nebănuite. Încă de la absolvirea facultății am avut șansa - și bucuria - de a lucra într-un muzeu și nu unul oarecare ci Muzeul Marinei Române. Norocul mi-a surâs: am făcut parte din echipa care a modernizat această instituție. Am devenit de atunci „muzeograf în forță” învățând meseria pe teren. Astăzi însemnă ore întregi de lucru în bibliotecă, arhivă, muzeu de istorie militară și civilă, muzeu de artă și numismatică, contacte permanente cu partenerul care dona și de la care achiziționai precum și relația cu artistul plastic căruia îi încredințai domeniul de abordat. Devineam eu însămi un partener în actul creației. Așa s-au materializat idei în lucrări plastice care se află azi în expoziția de bază a Muzeului Marinei Române: frescele de la „Evul mediu”, vitrul cu navigația din timpul lui Ștefan cel Mare, metalo-plastia care rezolvă o misiune de luptă în al doilea Război Mondial și multe altele. Și ce poate fi mai mulțumitor decât faptul că am colaborat cu personalități ale lumii artelor cum ar fi: Aurel Stoicescu, familiile Rădulescu-Gir și Strachină, Constantin Popescu etc. și astfel pot spune că „m-am adoptat ca membră a familiilor lor”, dovada făcând-o și recentele donații.

— Întotdeauna abordați cu modestie activitatea desfășurată - de peste 23 de ani - în Muzeul Marinei Române și meritul pe care-l aveți la îmbogățirea patrimoniului instituției. Ați lăsat în urmă multe lucruri frumoase și utile pentru cunoașterea evoluției în timp a Marinei.

Muzeograf drd. Mariana Păvăloiu s-a născut la data de 17 august 1951, în comuna Valu lui Traian, județul Constanța.

După absolvirea Liceului „Ovidiu”, din Constanța, a urmat Facultatea de Istorie și Filozofie - Universitatea „Babeș Bolyai”, din Cluj-Napoca.

Încă de la absolvire, și-a desfășurat activitatea în cadrul Muzeului Marinei Române, până în martie 1999. De la această dată lucrează ca muzeograf în cadrul Muzeului Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”.

Căsătorită din anul 1978, are două fete - Alexandra, 21 ani, studentă la Arte Plastice și Hortensia, 18 ani, elevă la Liceul „Ioan N. Roman”, din Constanța.

— Studiul în bibliotecă și în arhiva militară și civilă mi-a conferit un cadru larg de informare care s-a concretizat în lucrări de cercetare și o contribuție bogată la fondul documentar al muzeului. Legătura cu familiile unor amirali și comandanți ai Marinei Militare m-a ajutat să contribui chiar și la îmbogățirea expoziției muzeului, mai ales după anul 1989. Nu consider tot ce am făcut ca pe un merit ci ca o obligație pe care o aveam - și o am - față de Marină, Marinari și Istoria Navală.

— Din anul 1999 „ați fost aleasă” să organizați Muzeul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, care a funcționat cândva și a cărui existență trebuia continuată. Într-un timp foarte scurt - numai un an - ați realizat ceva pentru care vă pot invidia mulți colegi din breaslă.

— Din păcate, din vechiul Muzeu al Academiei Navale nu s-a păstrat nimic. Însă, cu concursul oamenilor din nou colectiv care „m-a adoptat” (și cărora le mulțumesc pentru sprijinul lor constant), al prietenilor care m-au înțeles și ajutat, astăzi pot să fac bilanțul bogat al unui singur an: un spațiu amenajat într-o formă modernă, gata să găzduiască un muzeu; obiecte diverse care vin numai din donații - documente, medalistică, lucrări de grafică și pictură, uniforme, obiecte personale, cărți, machete de nave, manuscrise etc. - de la bătrâni și devotații marinari. Amenajarea expoziției ridică probleme materiale destul de mari dar am bucuria de a fi ajutată de oameni minunați,

Respirația spirituală a mării

MAI MARE RÂSUL de Ananie Gagniuc SLALOM PRIN TRE DURERILE LUMII...

„Amiralul umorului românesc“ - cum îl numea regretatul Valentin Silvestru - , autor al peste 4.000 de articole, reportaje, schițe, interviuri pe teme satirice și umoristice, apărute în publicațiile de gen din toată țara, autor de spectacole de revistă jucate la „Fantasio“ și pe alte scene din țară, la radio sau T.V., autor al volumului „MEMORIILE UNUI SUGAR“ (1977) - adevarat succés de critică și librărie, Ananie Gagniuc scoate a doua sa carte: „MAI MARE RÂSUL!“, la Editura „EX PONTO“.

„Mici, dar ale dracului“ este leit-motivul care marchează - în 6 reprezente - conținutul volumului. Ideea generală „Pâine și circ“ sintetizează marea diversitate a temelor abordate: pensiile, vîrsta la treia, săracia, tigănia, prețurile, supraviețuirea, salariile, medicamentele, toamna în piatră (și în viață!), mizeria orașului, mizeria morală, mizeria politică, actualitatea claselor, scene marinărești, sărbători „vesele“, femeia - eterna poveste, familia cu „umorul“ ei, teste, chestionare, întrebări retorice - cu răspunsuri bănuite, vremea și... vremurile care te fac să râzi... cu lacrimi (amară!).

Umor: combinații lingvistice, ligamente, calambururi, numele personajelor, situații bizare, neconvenționale, împrejurări dubioase, dar și casnice, pe stradă, în familie, la cărciumă, în piatră, în zona politicului...

Umor: de situație, de conjunctură, provocat (uneori) prin dialoguri aiuristice, „haioase“ cu alți colegi de „ramură“ din țară (vezi Mircea Căvădă, Bogdan Uluțu s.a.).

U m o r :
subtire, ironie fină,
trimiteri sub sau inter-textuale,
străvezii uneori, bănuit sau ghicit -
cel mai adesea.

Nota dominantă: sub aparentă
bună-dispoziție (permanentă) a
autorului se ascunde o suferință
mascată, provocată de drame nespuse, de intense trăiri
existențiale cauzate de lumea bulversată pe care o traversăm!

Face „haz de necaz“ - milenara supapă de supraviețuire
a poporului român - Mozaic al durerilor lumii pe care autorul le
trăiește încercând (și reușind!) să zâmbească, mereu!

DE CITIT - neapărat! - și această carte a lui GAGU, NONI - sau... cum îi mai spuneți! - acest „cașalot al umorului“ - cum îl
grătuiează revistele de satiră și umor.

„MAI MARE RÂSUL!“ - o carte de „psihoterapie veselă“
care te pune pe gânduri - pentru multă vreme -

O „palmă“ dură la adresa vremurilor de azi!

Prof. Geo VLAD

de la comandanțul instituției - domnul comandor prof. univ. dr. Gheorghe Marin - până la colaboratorii direcții (ofițeri și personal civil).

– Nu peste mult timp vă veți susține doctoratul în științe militare, cu tema „Evoluția găndirii militare navale românești“. Ce v-a determinat să alegeți o temă de istorie militară?

– Însăși devenirea mea în timp, aceea de muzeograf militar naval. Este un domeniu fascinant, cu o bogată tradiție și informație inedită și care, din păcate, prea puțin a fost abordat la valoarea și importanța lui. Este datoria noastră, chiar dacă suntem civili, de a face cunoscută lumea militară în evoluția și complexitatea ei.

– Credeti cu tărie într-un anume lucru?

– Cred foarte tare în prietenie, în frumusețea sufletească a omului. Prietenii mi-au fost alături și când soarta m-a lovit dar și când tot ea m-a răsfățat și mi-a dat multe bucurii. O dovedă este ultima manifestare - expoziția retrospectivă de grafică „In memoriam Aurel Stoicescu“ - unde au fost prezentați mulți prieni și când am simțit parcă și prezența nevăzută a celor ce trăiesc acum numai în sufletele noastre.

– Primim de la viață și bune și rele. La unii dintre noi Dumnezeu le dă atât cât nu pot duce zece oameni la un loc. Credeti în puterea omului de a ține piept loviturilor vieții, merită să lupti pe mai departe și să ieși învingător?

– Sună o fire tare, „o luptătoare“ ca să mă exprim altfel. La toate necazurile, supapele care m-au făcut să nu cedezi la „presiune“ au fost multiple: „obligativitatea“ de a ține săptămânal emisiunea „Epopeea Mării“ la Radio Constanța, articole la revista dumneavoastră, dorința de a-mi vedea împlinit un vis, care este al oricărui muzeograf, să creezi și să lași în urma ta un muzeu. Trăiesc printre oameni și le sunt dateoare cu munca și existența mea. La fel le sunt dateoare și fetelor mele.

– Fetele vă moștenesc în pasiunea pentru istorie?

– Mă moștenea băiatul, dar l-am pierdut... Dacă mă refer la muzeografie ca însemnând și frumosul dat de artă atunci mă moștenește fata cea mare, care pe lângă harul picturii este pasionată și de istoria artei. Cât privește cea mică, îmi moștenește numai firea - este „un om deschis“.

– Se spune că un om se consideră împlinit atunci când, pe lângă realizarea profesională, este împlinit și sufletește...

– Intuiție reflectă și vă spun că, după tradiția românească, mă consider „un om împlinit“. Am construit o casă, am plantat, nu un pom, ci o livadă întreagă, mi-am împlinit maternitatea și mai am o singură dorință: să-mi cresc nepoții.

Floare BRĂNZĂ

Respirația spirituală a mării

In ziua de 25 martie a.c. s-a desfășurat Adunarea Generală a Filialei Constanța a Ligii Navale Române.

Cu acest prilej a fost aleas și noul Comitet director, în următoarea componență: președinte - contraamiral (r) ing. Ilie Stefan, prim vicepreședinte - contraamiral (r) George Petre, vicepreședinti - comandor dr. Ioan Damaschin, comandor (r) ing. Ion Roșu, c.l.c. Nicolae Decebal Mirescu, secretar - Haralamb Solomon Musceleanu și membri - comandorii (r) Ion Borcilă, Valentin Donici, Dan Ghimbășanu, Petre Zamfir, căpitan I Port Octavian Swed, c.l.c. Andrian Mihei, prof. Domnica Micu, Ioan Porumb, Eugen Silviu Stănescu.

Le dorim succes și perseverență în promovarea nobilelor obiective ale Ligii Navale Române - glasul conștiinței marinărești.

MARINA ROMÂNĂ

„Amintiri și speranțe“

Așteptat cu speranță dar și cu îngrijorare, anul 2000, purtător al prefixului în tranziție către noul secol și mileniu, anul sărbătoririi a 2000 de ani de creștinism în România, declarat de UNESCO anul cultural Mihai Eminescu și, nu greșim dacă îl considerăm și anul Mihai Viteazul (400 de ani de la realizarea primei uniuni), și-a derulat primul trimestru sub semnul incertitudinii.

Activând în cadrul organizației județene „Contraamiral Horia Macellariu“ a Uniunii Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere, consider că latura culturală a activităților organizației se bucură de atenția cuvenită. Agenda culturală pentru acest an cuprinde activități interesante și atractive. Dintre acestea merită a fi menționate: inaugurarea manifestărilor dedicate poetului național Mihai Eminescu printr-un spectacol de muzică și poezie (desfășurat pe 14 ianuarie, la încheierea lucrărilor conferinței anuale a organizației), evocarea zilelor de arme și ale categoriilor de forțe armate sub deviza „Amintiri și speranțe“, Ziua Armatei României, Ziua Eroilor Neamului și toate sărbătorilor cu caracter național.

Aniversarea a zece ani de la înființarea organizației noastre județene se preconizează să aibă

loc pe data de 26 septembrie, fiind precedată de multiple acțiuni mediatice în scopul popularizării și cunoașterii publice atât a realizărilor dar mai ales a preocupărilor actuale și de perspectivă, urmărind atragerea la „viața de organizație“ a tuturor membrilor actuali și potențiali, care sunt așteptați cu simpatie camaraderească.

În legătură cu manifestările din cadrul „Anului cultural Mihai Eminescu“ mi-aș permite să sugerez celor în drept - cu putere de decizie și posibilități - organizarea în garnizoana Constanța la data de 15 iunie, cu ocazia comemorării a 111 ani de la trecerea în eternitate a poetului, a unei ceremonii cu caracter religios și cultural, începând cu o slujbă de pomenire, depunere de coroane de flori, recital de poezie la statuia poetului de pe faleza Cazino, în vecinătatea imediată a sediului Statului Major al Marinei Militare. Sunt convins că se va bucura de o audiență și apreciere pe măsură.

Comandor (r) Livius CHENDERES
membru al organizației județene Constanța
„Cam.Horia Macellariu“ a U.N.C.M.R.R.

Respirația spirituală a mării

O valoroasă achiziție făcută de Muzeul Academiei Navale:

„Jurnalul de bord” al comandorului Ilie STOIAN

„Apelul“ adresat celor care ar putea contribui la realizarea Muzeului Academiei Navale „MIRCEA CEL BĂTRÂN“, publicat în spațiu generos al revistei „MARINA ROMÂNĂ“, a înregistrat „cel mai lung“ ecou până pe malul Someșului, la Cluj-Napoca. Ne-au răspuns - fapt pentru care le mulțumim călduros - soția și fratele locotenent-comandorului ILIE STOIAN, șeful promoției 1937 a Școlii Navale.

Printre valoroasele obiecte tridimensionale oferite muzeului se află trei caiete format mare ce contin „Jurnalul de bord“, ce a aparținut lui Ilie Stoian, ca elev anul II - vara anului 1936, „Jurnal de bord“, ca ofițer pe monitorul „ARDEALUL“ - vara anului 1937 și ultimul, din care dorim să vă prezentăm o filă, a fost scris când se afla pe distrugătorul „FERDINAND“, 16 mai - 25 octombrie 1938. Tânărul aspirant este recrutat în echipajul navei ce trebuia să plece pentru reparații în Săntierul Naval din Valetta, Malta.

Redăm, aşadar, un scurt fragment inedit din jurnal, referitor la lunga vară „fierbinte“ a anului 1938:

„Marți 12 iulie '938

Comandantul crucișătorului ARETHUSA vine în vizită oficială. Seară cocktail-party la spitalul naval Bighi. ALBA IULIA pleacă spre Marsilia.

Miercuri 13 iulie '938 - joi 14 iulie '938

Program normal. Se continuă reparațiiile la mașini. KRALICA MARIJA - pasager iugoslav - atinge Malta.

Vineri 15 iulie '938

Ace loc o excursie în insulă la care ia parte majoritatea ofițerilor și maistriilor. Plecăm cu un autobus de la Custom House la ora 8. Vizităm pe rând: Hypogeum - templu subteran ce datează aproximativ din anul 3000 î.C. Tawien temples - minele unor temple mai recente. La Ghar Dalam vizităm un muzeu preistoric și grota. Vedem aci schelete de rinoceri, cerbi, elefanți și părți de schelete de oameni preistorici. În drum spre Rabato trecem pe lângă Marsa Scirocco - baza de hidroaviație și pe lângă un aerodrom. La Rabato vizităm catacombele Sf. Paul, iar la Cita Vecchia (Medina, Notabilă) vizităm muzeul Villa Romana - așezat în vechea locuință a guvernatorului roman a ingrijilor - apoi catedrala Sf. Paul.

De sus de pe zidurile cetății se poate vedea aproape toată insula. Luăm masa în grabă, la unul din restaurante și plecăm spre Għan Tuffieha-bay. Apoi la Restaurant. În stânga o plajă, iar în dreapta niște barăci de geniu și un poligon de tragere. Trecând pe la St. Paul Bay ajungem la Musta. Vizităm aci celebra biserică cu domul - al treilea din lume ca diametru.

Impresionează atât măreția domului cât și pictura dinăuntru. Vizităm apoi Sf. Antonio Garden - grădina ce înconjoară palatul guvernatorului. Impresionează de asemenea prin mărimea lor și prin varietatea plantelor ce o compun. Închidem apoi circuitul sosind la ora 17.30. Am omis din eroare vizita făcută la Verdela Palace. Palatul vice guvernatorului - un palat tip Ev mediu cu ziduri

înaltă 12 iulie '938.

Comandantul crucișătorul „Arethusa“ vine în vizită oficială. Seară cocktail-party la spitalul naval Bighi - ALBA IULIA pleacă spre Marsilia.

Joi 13 iulie '938 - joi 14 iulie '938.

Program normal. Se continuă reparațiiile la mașini. KRALICA MARIJA - pasager iugoslav - atinge Malta.

Vineri 15 iulie '938.

Ace loc o excursie în insulă la care ia parte majoritatea ofițerilor și maistriilor. Plecăm cu un autobus de la Custom House la ora 8. Vizităm pe rând: Hypogeum - templu subteran ce datează aproximativ din anul 3000 î.C. Tawien temples - minele unor temple mai recente. La Għar Dalam vizităm un muzeu preistoric și grota. Vedem aci schelete de rinoceri, cerbi, elefanți și părți de schelete de oameni preistorici. În drum spre Rabato trecem pe lângă Marsa Scirocco - baza de hidroaviație și pe lângă un aerodrom. La Rabato vizităm catacombele Sf. Paul, iar la Cita Vecchia (Medina, Notabilă) vizităm muzeul Villa Romana - așezat în vechea locuință a guvernatorului roman a ingrijilor - apoi catedrala Sf. Paul. De sus de pe zidurile cetății se poate vedea aproape toată insula - în grădina lui se poate vedea chiar și muzeul guvernatorului - hypogeum - de exemplu cu moaștele lui și cu vîrful domului înălțat în compunere. Apoi la Verdela Palace - grădina și parcul ei sunt în întregime plăcuți cu piatră - și la Verdela Palace - la ora 17.30 - la la Verdela Palace. Am omis din eroare

puternice și sănțuri pentru apă, așezat pe o înălțime și înconjurate de jur împrejur cu o grădină ce contrastă cu împrejururile pietroase și aride.

Sâmbătă, 16 iulie '938

Mitropolitul ortodox Ghermanus vine la bord pentru a ne vizita. Este mitropolitul ortodoxilor din Anglia și din Occidental Europei. Sosește azi de la București prin avion un ordin ce nu bucură pe toată lumea, mai ales pe cei căsătoriți. Se vor continua lucrările încă aproximativ vreo trei luni de zile. Din nou discuții, îngrijorări etc. Lăsăm viitorului apropiat această grija a soluționării și plecăm astăzi mai mulți decât de obicei în oraș pentru a vedea desfășurarea Sărbătorilor Carmelitelor. Este o sărbătoare aproape tot așa de mare (pentru maltezi numai) ca și Paștele. Încă de patru zile orașul este frumos împodobit cu steaguri, papuri, flori etc. Lume multă pe strada Reale - mai multă ca oricând. Două orchestre așezate, una în fața palatului Guvernatorului și alta la statuia reginei Victoria, delectează publicul ce așteaptă procesiunea. La ora 10 seara procesiunea pleacă de la o biserică din apropierea Consulatului român și parcurge principalele străzi ale orașului. Preoți, papuri, călugări, artificii, rachete, muzici etc. etc.

Duminică 17 iulie '938

Mergem la biserică greacă și asistăm la liturgia oficiată de Mitropolitul Ghermanus.

A consemnat
Mariana PĂVĂLOIU

Respirația spirituală a mării

SCAFANDRII IES LA SUPRAFAȚĂ

Pîn înființarea Centrului de Scafandri al Marinei Militare, la 1 octombrie 1976, au fost puse bazele activității cu scafandri de intervenție și lucru la mare adâncime, atât în folosul economiei naționale cât și în cadrul Marinei Militare. Navele și personalul unității au participat la activități complexe de punere în funcțiune a primei platforme de foraj marin și de montare a conductelor submarine.

Incepând cu anul 1993 Centrul de Scafandri și-a restructurat și diversificat activitățile, astfel încât în prezent funcționează ca organ unic de brevetare a scafandrilor, de autorizare și inspectare a activităților specifice. Execută lucrări la nave, cheuri și structuri imerse, formează și acordă atestate personalului medical de specialitate, desfășoară activități de cercetare științifică pentru realizarea de mijloace tehnice și tehnologii de lucru sub apă.

Pentru desfășurarea eficientă a acestor activități, în cadrul Centrului funcționează **compartimente specializate**: școală de scafandri, secția de reparații și verificări echipamente de scufundare, laboratorul hiperbar, laboratorul de

cercetare pentru mijloace tehnice și tehnologii subacvatice, policlinica de medicină hiperbară, unitatea mobilă de intervenții cu scafandri la obiective dispuse în teritoriu (construcții hidrotehnice sau obiective economice cu structuri imerse). Navele de intervenție pot acționa cu scafandri la adâncimi cuprinse între 0 și 120 metri.

Profitând de această impresionantă carte de vizită, perseverentul colectiv al Muzeului Marinei Române a organizat, în colaborare cu Centrul de Scafandri, expoziția „**Tehnici și tehnologii de scufundare**“ (afișul expoziției, deosebit de inspirat și sugestiv, a fost realizat de grafician **Iulia Balica**). Toți cei interesați pot astfel obține informații despre istoricul scafandreriei în România, domeniile de activitate și performanțele Centrului de Scafandri, în calitate de instituție pilot a Marinei Militare, mijloace tehnice și tehnologii subacvatice utilizate în țară precum și perspectivale arheologice subacvatice în cadrul muzeografiei naționale.

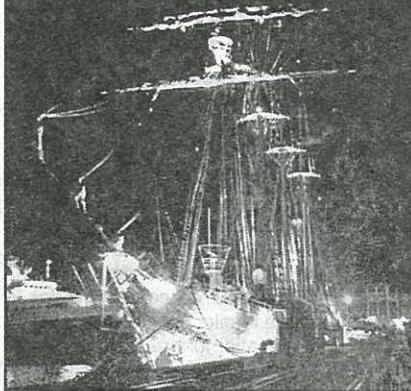
La vernisajul expoziției din 10 martie a.c., directorul Muzeului Marinei Române, căpitan-comandor **Ion Ionescu**, comandanțul Centrului de Scafandri, comandor **Constantin Bengheș** și șeful Filialei Constanța a Ligii Navale Române (fost comandanț al instituției), contraamiral (r) ing. **Ilie Stefan** au evidențiat importanța scafandreriei și au stimulat interesul celor prezenți - parteneri și beneficiari ai Centrului de Scafandri, specialiști ai companiilor de shipping, întreprinderilor portuare, instituțiilor cu preocupări în domeniul cercetării marine și protecției mediului, cercetători din rețeaua muzeală dobrogeană și reprezentanți ai mass-media.

Căpitan Costel SUSANU

REVISTA GENERAL DE MARINA

FUNDADA EN 1877
ENERO-FEBRERO 2000

Revista General de Marina (decembrie 1999) • La aniversarea a 50 de ani de la crearea sa, Alianța Atlantică se pregătește pentru secolul XXI • Evoluția luptelor navale • AWNIS (Allied Worldwide Navigation Information System): un sistem integrat de control pentru supravegherea mării și controlul naval al traficului maritim • 42 de ani de experiență amfibie în serviciul Marinei Militare Spaniole • Vestigii ale artileriei ultimelor cūrasate spaniole • Apărarea contra piratilor berberi de pe coasta cartagineză în secolul al XVI-lea. (B.D.)

COLS BLEUS (nr.2520, 4 martie 2000) • De la navele cu vele la vapor cu ajutorul elicei • Aviso-ul QM Anquetil în Georgia • Vizita șefului Statului Major al Marinei Militare a României în Franța • Golf 2000: un exercițiu de mare anvergură • Forța de luptă împotriva minelor și serviciul public. (B.D.)

SEMNAL

JAPAN MILITARY REVIEW (decembrie 1999) Vă semnalăm această inedită apariție trimisă redacției de către ziaristul Nobuo Saiki care a efectuat anul trecut o documentare în unități din Marina Militară. (C.S.)

軍事研究

JAPAN MILITARY REVIEW 12

BLAUE JUNGS (martie 2000) • Pagina de Internet a Marinei Militare se prezintă: www.DeutscheMarine.de • Avionul de patrulare maritimă Breguet Atlantic • Rostock: viața unui oraș • Misuni ale marinilor militari germani în Kosovo • Intervenția în situații de urgență • Regimentul de suport logistic dislocat în Macedonia. (C.S.)

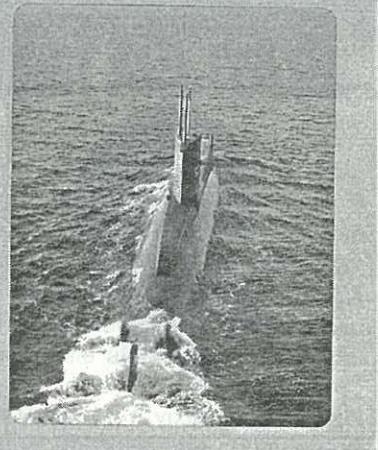

MARINA ROMÂNĂ NR. 67 APRILIE 2000

RIVISTA MARITTIMA

MAGAZINE MARITIME REVIEWS

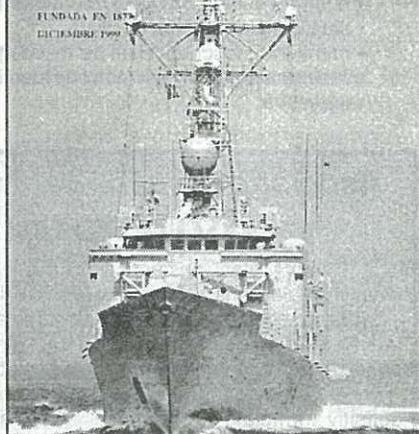

Rivista Marittima (februarie 2000) • Kosovo, Balcanii și intervenția NATO. Reflecții, învățaminte și perspective de evoluție • Dimensiunea maritimă a operațiunii NATO „Allied Forces”. Examinarea aspectelor juridice ale conflictului militar din Kosovo în care au fost implicate țările membre NATO • Noi portavioane britanice. Un program original și complex aflat abia la început • „Dog Fish '99” – Exercițiu anual NATO rezervat mijloacelor submarine • Unitatea chinologică de salvare nautică. Metodologia și potentialul operativ al salvării din apă cu ajutorul cāinilor de Terranova • Naufragiul lui *Exxon Valdez*. Zece ani după marea tragedie ecologică americană • Bătălia Atlanticului • Dezbateri asupra navei puncice de la capul Lilibea • Regiunea Mării Negre: probleme și perspective. (B.D.)

REVISTA GENERAL DE MARINA

FUNDADA EN 1877

DECEMBRE 1999

Revista General de Marina (ianuarie-februarie 2000) • Puterea navală în nou mileniul. Marina militară a secolului XXI • Secolul comunicațiilor • O marină profesionistă • Comunicațiile prin satelit în Marina Militară spaniolă. (B.D.)

*Cititorii ne pot semnala, pe adresa redacției, problemele de natură juridică pe care le au.
Răspunsurile și sfaturile avizate vor fi publicate în numerele următoare ale revistei.*

COMPENSAȚIA LUNARĂ PENTRU CHIRIE

În situația în care Ministerul Apărării Naționale nu poate asigura spațiu de locuit corespunzător cadrelor militare mutate în interesul serviciului într-o altă garnizoană decât cea în care își au domiciliul, pentru a se asigura o bună protecție, prin Legea 80/1995 privind Statutul cadrelor militare și Ordinul General al Ministrului

- angajamentul de a raporta în scris, imediat, orice schimbare intervenită de natură să modifice calitatea de beneficiar al compensației;
- mențiunea că s-a luat cunoștință de prevederile Instrucțiunilor de acordare a compensației și angajamentul de a le respecta;
- declarația pe propria răspundere că datele din raport sunt reale.

Auzele pentru acordarea compensației de chirie se vor acorda, în funcție de situația raportată, de către șeful compartimentului personal al unității și șeful compartimentului de cazarmare, iar în situația în care sunt îndeplinite condițiile legale, comandantul unității va dispune alocarea la plata compensației lunare de chirie. Atât alocarea cât și scoaterea de la plată se fac prin ordin de zi pe unitate. Termenul pentru emiterea ordinului de zi pe unitate precum și pentru comunicarea în scris a răspunsului la raport este de 5 zile de la data înregistrării raportului la registratura unității.

Dreptul la compensația lunară pentru chirie începează în următoarele cazuri:

- la data încheierii, de către cel în cauză sau soția acestuia, a contractului de închiriere, pentru o locuință atribuită din fondul locativ de stat;
- la data dobândirii de către cel în cauză sau soția acestuia, pe orice cale (cumpărare, moștenire, donații, căștig), a unei locuințe proprietate personală în garnizoană;
- la data acceptării în scris a unei locuințe de serviciu sau a cazării în căminul militar de garnizoană;
- la data când refuză în scris atribuirea unui spațiu de locuit corespunzător sau la data mutării într-o altă unitate militară;
- la data trecerii în rezervă sau la data decesului;
- în oricare alte situații când beneficiarii pierd calitatea de cadre militare în activitate.

Dacă ambii soți sunt cadre militare și sunt mutați în interes de serviciu în alta garnizoană decât cea în care își au domiciliul, beneficiază de o singura compensație lunară, acordată celui cu solda mai mare.

În caz de constatare a nesincerității declarațiilor din raportul de acordare a compensației sau de schimbare a condițiilor pentru care s-a acordat compensația, sumele plătite vor fi recuperate conform prevederilor legale în vigoare privind răspunderea materială a militarilor.

Contestațiile privind stabilirea și plata compensației lunare de chirie, se soluționează de comandantul unității respective sau al eșalonului ierarhic superior.

Consilier juridic Anca HUCHIU

Asociația Română pentru Propaganda și Istoria Aviației

AVIATORII LA MOMENTUL BILANȚULUI

Cercul Militar Constanța a găzduit, în ziua de 24 martie 2000, adunarea anuală a Asociației române pentru Propaganda și Istoria Aviației, filiala Constanța. Înimosul șef al filialei locale, comandorul (r) Teodor Petriman - până nu demult un as al aviației românești și un valoros instructor de zbor - a prezentat membrilor și invitaților darea de seamă pentru anul trecut precum și intențiile și activitățile prevăzute a se desfășura în acest an. Problemele filialei - cu un număr relativ redus de membri și un „buget” pe măsură, dar cu proiecte ambițioase - tin mai mult de colaborarea defectuoasă cu autoritățile locale, în special cu Primăria Constanța.

Astfel, intenția filialei de a ridica, în anul în curs, un obelisc (sau un alt monument, opțiunea pentru forma acestuia nefiind încă definitiv formulată) în memoria tuturor aviatorilor Dobrogei, se lovește de birocrația și dezinteresul primăriei, atât în ceea ce privește labirintul anevoieios al obținerii avizelor necesare - al demersului în sine - cât mai ales în identificarea și punerea la dispoziție a spațiului adecvat amplasării lui. Și aceasta în condițiile în care toate cheltuielile legate de această inițiativă sunt suportate de către filiala ARPIA Constanța. Ar fi de dorit o implicare mai mare a autorităților locale în finalizarea unor astfel de inițiative generoase - cum a fost și cea care a dus la realizarea monumentului Crucea marinarilor de pe faleza Cazino - mai ales că acestea nu afectează, în nici un fel, bugetul local, dar îmbogățesc zestrea monumentelor de artă ambientală a urbei noastre.

Bogdan DINU

Un aspirant francez la Academia Navală „Mircea cel Bătrân”

In ultimii ani ne-am obișnuit cu plecarea ofițerilor noștri la cursuri sau specializări în armatele sau instituțiile de învățământ militar străine. În preajma Zilei Internaționale a Francofoniei am putut constata, însă, că fenomenul se poate manifesta și în sens invers, respectiv al prezenței unor profesori sau ofițeri străini, de data aceasta la Academia Navală „Mircea cel Bătrân” din Constanța.

Este vorba de aspirantul francez **Luc Ramis** care, de la sfârșitul lunii februarie și până la începutul lunii iulie, se află aici pentru a predă cursuri intensive de scurtă durată pentru învățarea limbii franceze. Misiunea sa constă în asistarea profesorilor români, prezintarea civilizației franceze, iar la cursuri accentul se pune pe predarea gramaticii și corecția fonetică. Evantaiul activităților pe care le desfășoară la Constanța este însă mai extins decât cel prevăzut inițial, cuprinzând deja un curs pentru începători la Școala Militară de Maștri a Marinei și încă două la Academia Navală, dintre care unul pentru avansați. Prezența sa nu este singulară, în învățământul militar superior românesc existând câte un lector de limbă franceză la toate celelalte academii militare din țară.

„Am găsit la Academia Navală condiții de lucru foarte bune, în special la laboratoarele de limbi străine. Trebuie să spun că profesorii întâlniți aici sunt foarte buni dar, din nefericire, lipsește materialul pedagogic, iar manualele și metodele sunt vechi”, ne-a declarat oaspetele francez. De altfel serviciul cultural și biroul atașatului militar al ambasadei Franței la București au alocat o anumită sumă de bani aşa

încât au putut fi aduse manuale și materiale necesare pentru susținerea cursurilor în general, și despre civilizația și armata franceză în special (presă militară, statistici, rapoarte, casete video).

Luc Ramis - care a împlinit 25 de ani la sfârșitul lunii martie - este absolvent al Universității din Grenoble, fiind profesor de limba franceză pentru străinătate (o specializare în care profesorii respectivi țin cursuri în țările francofone sau în Franța pentru

mulțumit de studenții care îi frecventează cursurile: „Vreau să mentionez că sunt surprins într-un mod foarte plăcut de starea de spirit a studenților mei, sunt prietenoși și interesați de ceea ce fac. La cursuri nu există nici un fel de blocaj între profesor și studenți, se vorbește de tot și despre toate într-un mod foarte agreabil”.

Am lăsat intenționat la urmă faptul că aspirantul Luc Ramis nu este ofițer de carieră. Motivul prezenței sale în Marina franceză este satisfacerea stagiului militar și, în opinia noastră, este un exemplu elocvent al modului eficient în care este gestionată și utilizată problema satisfacerii stagiului militar de către tinerii cu studii superioare în armata franceză. Pentru a fi obiectivi trebuie să recunoaștem că primii pași timizi în această direcție s-au făcut și la noi. Pentru Luc Ramis însă, această perioadă - pe care la noi mulți dintre tinerii militari cu termen redus o consideră timp pierdut - este extraordinar de productivă: își satisfac stagiul militar și în același timp acumulează o experiență profesională extraordinară, utilă în carieră. În plus, este și plătit pentru ceea ce face (e vorba de 6000 de franci francezi pe lună, echivalentul a o mie de dolari, o sumă care chiar și pentru un francez nu este de neglijat). De partea cealaltă, armata franceză se folosește de un profesionist în domeniul pentru misiunile de acest gen, nefiind nevoie să pregătească alți ofițeri (cu cheltuielile aferente) în acest scop. În sfârșit, guvernul francez nu are decât de profitat ca reprezentare a intereselor și prestigiului național. Cu alte cuvinte, o fericită împreună între interesele individului, ale instituției militare și ale societății și națiunii.

Bogdan DINU

străini), iar ultimul „angajament” pe care l-a avut a fost un stagiu de nouă luni în Siria. România reprezintă, deci, a doua mare experiență în cariera sa. Recunoaște că înainte de a veni în România cunoștințele sale despre țara noastră se limitau la echipa de fotbal, Ceaușescu sau Dracula. În timpul scurt de când e în țară, imaginea sa despre poporul și civilizația românească s-a modificat substanțial, perceptia sa despre realitățile noastre fiind, în esență, corectă. Se declară foarte

